

QUADERNS COMUNISME

*Revista editada pel
C.C. del P.S.U. de C.*

Sumari

EDITORIAL

Wenceslau COLOMER Sobre la nostra política d'unitat nacional antifeudalista.

Josap MOIX La lluita antifeudalista i la unitat antifeudalista.

Trini REVOLTOS Homenajes al P.S.U. de Catalunya i al C.C. de C.

Jean BLAIZQUEZ (Gèner) Contribució a l'expansió i al desenvolupament de França.

G. ALEXANDROV Sobre la història de les doctrines del desenvolupament de la societat.

Amadeu BERNADO La primera etapa general d'expansió.

CRONICA INTERNACIONAL Editorial del "PRAYDA".

DOCUMENTS Manifest del Partit Comunista al poble espanyol. Amb motiu del seu 51 aniversari el P.S.U. de C. felicita Joan COMOLERA, secretari general del nostre Partit. Interviu acordada pel Generalíssim STALIN al senyor A. WERTH, corresponent del "Sunday Times" a Moscou.

**Número 6
SETEMBRE
1946**

L'últim

QUADERNS DEL COMUNISME

REVISTA EDITADA PEL C. C. DEL P. S. U. DE CATALUNYA

NUMERO 6 SETEMBRE 1946

SUMARI

EDITORIAL La força de la unitat.

Wenceslau COLOMER Sobre la nostra política d'unitat nacional antifrànquista.

Josep MOIX..... La lluita antifeixista i la unitat sindical. II

Trini REVOLTOS.... Herois del P. S. U. de Catalunya. Lina ODENA.

Joan BLAZQUEZ

Cèsar)..... Contribució dels espanyols a l'alliberament de França.

G. ALEXANDROY.... Sobre la història de les doctrines del desenvolupament de la societat. - I.

Amadeu BERNADO.. La primera vaga general a Espanya. - V.

CRONICA

INTERNACIONAL .. Editorial de la "PRAVDA".

DOCUMENTS..... Manifest del Partit Comunista al poble espanyol.-Amb motiu del seu 51 aniversari el P. S. U. de C. felicita Joan COMORERA, secretari general del nostre Partit. - Entrevista acordada pel Generalíssim **STALIN** al senyor **A. WERTH**, corresponent del "Sunday Times" a Moscou.

**PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS,
UNIU-VOS**

La força de la unitat

Un dels aspectes essencials de l'activitat política que avui convé plantejar amb més força i posar de relleu és el valor de la unitat. Sobretot de la unitat de la classe obrera.

Ningú no pot negar aquesta veritat indiscutible: *sense unió no hi ha possibilitats de triomf*. Això ha estat provat centenars de vegades en el curs de tota la història del moviment obrer, en el curs de la història de la lluita de tots els pobles contra els opressors. Això ho podem constatar actualment en els combats per a enderrocar la dictadura hitleriana de Franco i la Falange.

El procés unitàri, podem dir-ho així, ha seguit una marxa ascendent en el curs del desenvolupament històric de les classes socials, de les lluites i dels pobles.

Si donem una mirada enrera constatarem que s'han fet progressos considerables i que avui la classe obrera en tot el món no lluita en les mateixes condicions que fa cent anys.

Per a comprendre això volem centrar el nostre anàlisi després del naixement del proletariat. Aquest, en un principi, lluità contra la burgesia d'una manera isolada. Més tard foren els obrers d'una mateixa fàbrica, els d'una mateixa professió, d'una mateixa localitat, els que menaren el combat **CONJUNTAMENT** i van forjar les premisses d'una més gran **UNITAT**, d'una acció més coordinada i sobretot organitzada.

Tota aquesta evolució de les lluites històriques del

proletariat contra els seus opressors es cristal·litzà i prengué forma el 1864—el 28 de setembre exactament—amb la creació de l'Associació Internacional dels Treballadors, és a dir de la I Internacional. Gràcies a aquest organisme, la classe obrera combaté impulsada per una direcció que cercà consolidar la unitat dels treballadors per a agrupar dintre de la I Internacional les diferents tendències i corrents que es manifestaven en el moviment obrer, tals com les de Mazzini, Proudhon, Bakunin, el trade-unionisme liberal anglès, les oscil·lacions vers la dreta dels partidaris de Lassalle a Alemanya, etc., etc.

Fou Carles MARX el fundador del socialisme científic, l'organitzador i animador de l'Associació Internacional dels Treballadors, la qual organització per primera vegada aconseguí facilitar la tasca de cohesionar i donar millors possibilitats de combat victoriosos a les lluites obreres.

Sorgiren, com en tots els temps, els enemics de la unitat obrera els quals van provocar una escissió dintre de la I Internacional. Aquesta, poc temps després, traslladat el seu Consell general fora d'Europa, deixà d'existir. En els diferents Estats, el desenvolupament de les lluites proletàries havien creat les condicions que van permetre la constitució de partits socialistes obrers que van prendre, agrupats en la II Internacional, la direcció del moviment obrer.

La I Internacional es va dissoldre després d'haver complert la seva missió històrica com anys més tard, el març del 1943, es va dissoldre, també, després d'haver acabat la seva missió, la gloriosa III Internacional.

El proletariat abordà la primera guerra mundial imperialista del 1914-18, organitzat en la II Internacional, però dividit. Aquest organisme va perdre tota la seva efectivitat revolucionària, combativa, en caure dintre el camp del reformisme, oportunista. Els seus dirigents, en traïcionar els acords adoptats al Congrés de Basilea, es posaren al costat dels IMPERIALISTES de LLUR pàtria en lloc de prendre una posició revolucionària i aprofitar, com es féu a Rússia, les condicions tan favorables d'aquella situació de guerra per a portar endavant la lluita revolucionària, consegüent i donar una sortida positiva als problemes de la classe obrera.

Amb la creació de la III Internacional el proletariat trobà el seu camí per a marxar fermament vers el seu alliberament definitiu. En efecte, la gloriosa Internacional Comunista esdevingué ràpidament un organisme dinàmic, combatiu, intransigent en l'aplicació de la teoria revolucionària del marxisme-leninisme-stalinisme, en la defensa dels interessos de la classe obrera. Fou la III Internacional la que posà en guàrdia els treballadors, les masses populars d'arreu del món, contra els progressos de la reacció i del feixisme, ensems que va saber-les mobilitzar en accions cada vegada més decidides i àmplies.

En aquella època la reacció i el feixisme caracteritzaven llur activitat en la persecució de les organitzacions democràtiques, en provocar-les i assassinant llurs dirigents i militants.

Els avenços de les forces reaccionàries feixistes creà un positiu corrent d'unitat obrera i antifeixista. Les forces progressives en cada país sabien treure conclusions necessàries de la presa del Poder per part de Mussolini el 1922, de les conseqüències que motivaren l'arribada de Hitler i de les seves bandes criminals a la direcció d'Alemanya, de l'anexió d'Àustria, de les agressions a Abissínia, Xina, Espanya, Txecoslovàquia, etc., etc.

D'ací la creació dels Fronts Populars en cada país, moviments d'unitat antifeixista en els quals la classe obrera, els Partits Comunistes a l'avantguarda, representaren el paper essencial. En foren el motor impulsor. Les forces més dinàmiques i conseqüents.

També, en aquesta ocasió, sorgiren els enemics de la unitat, els agents descarats de l'imperialisme reaccionari, els enemics del proletariat, els enemics del progrés dels pobles.

L'anticomunisme i l'antisovietisme foren utilitzats com a armes per a entrebancar el desenvolupament de la unitat. Això portà certs dirigents de nacions que es deien democràtiques i prohoms de la política i adhuc dirigents de la classe obrera a traïcionar els interessos nacionals de llurs pobles i els interessos dels treballadors. Munc n'és l'exemple més frapant. Una de les traï-

cions polítiques que han costat més vides als pobles, més misèria, més ruïnes.

En el curs i després de la segona gran guerra mundial contra el feixisme i per l'alliberament dels pobles, la necessitat d'agrupar les forces patriòtiques, antifeixistes i obreres, s'ha fet més patent. Ha estat un factor essencial—el més decisiu—de la victòria de la coalició antihitleriana.

La lluita clandestina creà un profund sentiment unitari. La classe obrera n'assegurava, amb la seva combativitat, un desenvolupament positiu, efectiu en cada poble.

La unitat forjada damunt els sofriments, les persecucions, els afusellaments, les tortures, els heroïsmes obscurs de milions de combatents, s'ha distingit en la majoria dels països per la formació de potents organismes en els quals s'han agrupat nombrosos els patriotes que havien lluitat per l'alliberament de llurs pobles.

La classe obrera ha enfortit, també, la unitat segellada amb la sang de tants i tants màrtirs. Itàlia ha vist sorgir una sola i potent C. G. T. Bulgària, Txecoslovàquia, Iugoslàvia, Polònia i altres països alliberats del feixisme han fet grans progressos en el camí de la unificació del moviment sindical. França, després de la traïció dels Belin, Froideval, Roy, Doumoulin, etc., ha vist el desenvolupament d'un C. G. T. vigorosa, forta, amb més de cinc milions de treballadors.

Aquests resultats positius s'han concretat en la creació d'una Federació Sindical Mundial que compta amb prop de 70 milions d'afiliats. Una autèntica fortalesa de la classe obrera unida en la defensa dels seus drets.

Una conclusió fonamental es desprèn d'aquests positius resultats unitaris: la classe obrera ha sabut treure profitoses experiències de les situacions viscudes, dels seus triomfs i de les seves victòries, dels seus errors i dels seus encerts.

Si abans de la darrera guerra no es podien justificar les posicions antiunitàries de certes elements reaccionaris, avui, després que tants i tants pobles han estat sotmesos a les pitjors de les dictadures, que han estat destrocats, bàrbarament torturats, expoliats, etc., etc., voler

mantenir un estat de divisió entre les forces obreres i progressives és més que una traïció, és un crim inqualificable.

DISSORTADAMENT, a casa nostra, malgrat les experiències viscudes, malgrat l'actual situació terrorista hitleriana que atravessen els pobles hispànics, la classe obrera no es distingeix per la seva unitat.

Se'ns fa difícil de comprendre certes actituds, sobretot d'homes, socialistes i ugetistes, els quals, abans de la nostra guerra d'alliberament nacional, propugnaven la necessitat de la unitat obrera en una sola Central sindical, en un sol Partit polític. Homes que en els Congressos internacionals defensaven la unitat sindical dels treballadors i demanaven l'ingrès dels Sindicats soviètics a la Federació Sindical Internacional.

Homes que acceptaven, durant la nostra guerra, el Pacte d'unitat d'acció, establert el 17 d'agost del 1937, entre els Partit Comunista d'Espanya i el P. S. O. E. i en el qual, en el seu punt 13 es deia que *els partits Socialista i Comunista havien de treballar per a estrènyer les relacions entre les dues grans Centrals sindicals UGT-CNT, sobre un programa d'acció comuna i de col·laboració amb el Govern del F. P. en el camp de la producció i de la guerra.*

Que en el punt 15, declarava que *els partits Socialista i Comunista lluitarien a favor de l'acció unida de la II i III Internacionals, així com de la Federació Sindical Internacional.*

I que manifestaven, també, que, *els partits Socialista i Comunista consideraven que la defensa de la Unió Soviètica, País del Socialisme, era un deure sagrat, no sols pels socialistes i comunistes, sinó també per tots els antifeixistes honrats.*

I que acabaven fent una crida a totes llurs organitzacions i militants per tal que amb el més gran entusiasme i la més gran resolució, en el marc de les directives establertes pel Comitè Nacional de coordinació

d'ambdós Partits, ajudessin l'obra que s'havia emprès en el camí de la realització del Partit Unic.

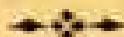
Veritablement estem lluny dels propòsits que havien estat manifestats i aprovats en una reunió en la qual assistien Ramón González Peña, Juan S. Vidarte, Ramón Lamóneda i Manuel Condero, del P. S. O. E. José Díaz, Dolores Ibarruri, Luis C. Giorla i Pedro Checa, del P.C. d'Espanya.

En lloc de restar fidels a aquells acords, que representaven els veritables anhels no sols de les masses comunistes i socialistes, sinó de tots els treballadors, ens sems que la defensa dels interessos nacionals, alguns dirigents socialistes han seguit per un altre camí. Han enarborat la bandera de l'anticomunisme i de l'antisovietisme per a millor portar a terme el sabotatge a la unitat obrera, a la unitat antifeixista. Enfront dels Sindicats i forces ugetistas, han aixecat Sindicats i altres forces ugetistes.

Amb això no s'ha fet més que voler donar un pas enrera en el desenvolupament històric de la unitat, puix que abans i durant la guerra s'havia fet la unió dintre la U. G. T., s'havia afermat la unitat entre socialistes i comunistes.

Es que la U. G. T., per exemple, pot ésser mai un monopoli de ningú?

La U.G. T. com totes les organitzacions sindicals, en els seus principis, afirma que als seus rengles hi caben tots els treballadors que acceptin la lluita de classes, qualsevol que sigui llur tendència política o religiosa. No tanca les portes a cap obrer. I molt menys dona dret a formar altres U. G. T. pel fet que en la seva direcció figurin militants comunistes. Es la democràcia sindical la que determina l'elecció dels dirigents ugetistes. Una vegada poden ésser comunistes, l'altra socialistes, comunistes i socialistes junts amb altres militants sindicalistes.

A Catalunya quina és la situació de la unitat obrera? Val a dir que a casa nostra la unitat política donà un pas molt positiu amb la creació del nostre P. S. U. de C.

Els quatre partits obrers que s'unificaren en el curs de les jornades històriques de juliol palesaren una maduresa política remarcable, puix que van provar que havien sabut treure conclusions positives de les experiències i derrotes successives de les lluites del proletariat català i espanyol contra llurs enemics. Per altra part el 6 d'Octubre havia estat un cop d'alerta seriós que motivà que la classe obrera redoblés la seva vigilància enfront dels intents i provocacions reaccionaris i feixistes.

El juliol del 1936, moment crucial en el qual es jugava l'existència dels pobles hispànics i de la classe obrera, el proletariat català va saber unir-se, precisament en un dels llocs on estava més disseminat. La creació del P. S. U. de C. dotà el poble català a la lluita general de tots els pobles d'Espanya d'una potent arma de combat.

Es què aquesta experiència d'unitat marxista de la classe obrera catalana no ha donat resultats positius? Ningú no pot dir el contrari.

La classe obrera catalana que sempre havia estat, políticament arrossegada pels partits burgueses, algun d'ells aventurers com el lerrouxista, per primera vegada es trobava dirigida per un veritable partit de classe, per un Partit de tipus nou, històric, amb una teoria d'avantguarda, revolucionària, guiada pel marxisme-leninisme-stalinisme que havia donat proves de la seva vitalitat, de la seva força en la construcció victoriosa del Socialisme en la sisena part del món, en la que fou la Rússia tsarista, bàrbara i retardada.

Gràcies a la unitat política marxista, la classe obrera catalana, tot el poble jugà un paper decisiu en la nostra guerra d'alliberament nacional. Fou un factor importantíssim que agermanà Catalunya amb els altres pobles d'Espanya dreçats contra l'enemic comú: els franquistes i els invasors.

Catalunya trobava, a la fi, el seu Partit nacional,

el més nacional de tots, arrelat a les messes progressives de la nació, vinculat a llurs anhels i defensant llurs interessos.

Gràcies a la unitat marxista, Catalunya, la seva classe obrera, podia comptar amb una U. G. T. forta, dinàmica, combativa, revolucionària, com no s'havia conegut mai. Una U. G. T. que complia fermament els seus deures patriòtics i revolucionaris en la mobilització de tots els treballadors ugetistes de cara a la guerra.

Aquestes experiències positives, que ningú no podrà desmentir, assolides amb la força de la unitat obrera, lluny de plaure certs dirigents de la U. G. T. i del P. S. O. E., les blasmen, les condemnen. Volen destruir allò que va ésser-ne el motor impulsor; la unió dels treballadors.

«Dissortadament—deia fa poc Rafael Vidiella, president de la U. G. T. de Catalunya i Secretari del P. S. U. C., en un article publicat a LLUITA—per a la causa del proletariat i de la reconquesta de la República, encara hi ha elements que enyoren el mig segle de la U. G. T. inexistents a Catalunya, que intentent dividir-la i desfer-la, per a major glòria de Franco, després del que ha costat organitzar-la, desenvolupar-la i fer-la respectar pels que mai, abans, no havien volgut ni reconèixer-la i avui ajuden als esmentats elements a desfer-la, precisament perquè s'ha fet gran».

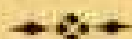
Amb aquestes criminals intencions, certs dirigents socialistes i ugetistes volen retornar el moviment obrer català a l'època en què la direcció política no estava en mans de les forces marxistes, sinó que estava lliurada als aventurers, a la provocació dels agents policíacs.

Per a portar aquesta tasca vil arrebeguen el pitjor que hi ha en els rengles obrers: Venuts a les causes més degradants, covards, traïdors a llur poble i a llur classe, *«els que no tenen ni honor, ni categoria, ni situació»* i que formen, per a reprendre un mot històric: *«Les elites deizalles de les societats irregulars».*

Són els que ahir estaven amb els Sindicats Lliures per a assassinar els obrers de la C. N. T.

Són els que estaven en els Sindicats grocs per a anar contra la U. G. T., la C. N. T. i el P. S. O. E.

Són les destorres trotsquistes, són els que avui s'enganxen a qualsevol moviment, front o organització mentre aquesta sigui anticomunista, antisoviètica. Són enemics dels comunistes, perquè aquells, en cada país, són els millors defensors dels interessos del poble i de la classe obrera. Són enemics de la Unió Soviètica, perquè aquesta es la millor defensora, la més gran garantia de la llibertat dels pobles, de l'establiment d'una pau duradera i de la consolidació de la democràcia.

CONTRA tota aquesta situació antiunitària, contra les maniobres divisionistes, provocadores, nosaltres cridem els obrers comunistes, socialistes, anarquistes, cenetistes, republicans a estrènyer més i més la unitat, car no volem anar contra els seus avenços històrics, contra tot allò que forja la possibilitat d'un progrés social a cada poble.

En lloc de preconitzar la divisió cal procurar fer que la U. G. T. esdevingui una sola organització, un bloc compacte, tant a l'interior com a l'exterior del país. Que sigui la democràcia sindical, lliurement exercida, la que determini els seus dirigents.

Cal que els companys cenetistes consolidin i reafirmen llur unitat i forgin una sola C. N. T. que sigui la continuadora de les glòries luites revolucionàries dels obrers cenetistes.

Cal treballar perquè la U. G. T. i la C. N. T., en consolidar llur unitat interna, puguin preparar les condicions per a arribar a una sola Central sindical com això s'ha fet en altres països.

Cal treballar per a mantenir i defensar aferrissadament la unitat marxista a Catalunya, forjada en el P. S. U. de C., una de les més grans conquestes de la classe obrera i dels pobles hispànics. Una realització evident de la unitat de comunistes i de socialistes que tan bons resultats ha donat i donarà.

Cal treballar per a defensar i proclamar la unitat entre socialistes i comunistes en els altres pobles d'Espanya. Que arribin a una bona entesa i possibilitin allò que

comunistes i socialistes havien acordat en el Pacte d'Unitat d'Acció del 17 d'agost del 1937: la creació del Partí Unic de la classe obrera.

Que pensin tots els treballadors socialistes, comunistes, cenetistes, ugetistes, que avui la unitat de la classe obrera és la més ferma garantia per a barrar el pas a la reacció i al feixisme.

Que es pensi que amb la ferma unitat de la classe obrera, agermanada amb els treballadors del camp, és possible destruir, fer fracassar tots els intents reaccionaris i provocadors dels agents del compromís davant Franco, que significaria tancar tota possibilitat de desenvolupament democràtic dels nostres pobles, ensems que sotmetria la classe obrera a un règim perpetu d'esclavatge.

Que es pensi que la unitat dels treballadors és la força més decisiva per a enderrocar el règim hitlerià de Franco i de la Falange, pel restabliment i de les llibertats democràtiques i nacionals de tots els pobles d'Espanya.

Que es pensi que de la nostra ferma unitat depèn que es sumin a nosaltres amples masses de la població, d'antifranquistes que es veuran estimulats per la nostra acció, la nostra combativitat i dinamisme. Per la nostra bona entesa enfrot de l'enemic comú.

Que es pensi que amb la unitat de la classe obrera serà possible construir, per a tots els pobles d'Espanya, un esdevenidor progressiu, democràtic, en el qual, amb la reconstrucció del país, obrirem les més grans perspectives als treballadors, per a gaudir d'un futur més just.

Sobre la nostra política d'unitat nacional antifranquista

En la lluita contra Franco i el seu règim miserable, ens hem esforçat sempre per trobar aquells punts de coincidència, d'entesa mínima, que permetessin de forjar una poderosa coalició de tots els obrers i pagesos, de tots els republicans, demòcrates i demés patriotes catalans, i d'aquests amb els de la resta d'Espanya.

Ho hem fet i ho fem amb el ferm i decidit propòsit d'acabar el més aviat possible amb la terrible situació que pateix el nostre poble, d'acabar d'un cop amb la inadmissible perllongació del seu martiri sense precedents, perquè som conscients que només una tal coalició de forces pot enderrocar Franco i el seus pistolers falangistes, establir la República i, amb ella, les nostres llibertats democràtiques i nacionals.

El nostre Partit és el Partit català que amb més clarividència, amb més abrandament i tenacitat ha lluitat i lluita per tal d'unificar tots els antifranquistes de Catalunya. El nostre Partit i el Partit Comunista d'Espanya són els Partits que han lluitat i lluiten amb més conseqüència per unificar tots els pobles hispànics en aquest gegantí combat per la República, la Independència i Sobirania nacionals d'Espanya.

Volem assolir ben aviat la victòria! No ens guien, doncs, propòsits egoistes o dobles intencions. No ens ha guiat ni ens guia cap altre propòsit, cap altre neguit, cap altra intenció, que no sigui la d'alliberar el nostre poble del jou franco-falangista, que no sigui la de restablir la democràcia i la llibertat arreu d'Espanya.

PROPOSITS FRANQUISTES

L'ENEMIC —Franco i Falange i llurs mantenidors, els capitosts de l'imperialisme i la reacció anglo-nord-americana—, és molt conscient del que representarà per a ell aquesta coalició nacional de les forces democràtiques i patriòtiques de casa nostra, aquesta coalició combatent de tots els pobles hispànics. Per això mateix, s'ha esforçat i s'esforça desesperadament per impossibilitar-la, per sabotejar-la, per sembrar la desconfiança, la desmoralització i la passivitat, i aguditzar encara més la divisió, la discòrdia i la confusió entre les forces antifranquistes, estimula, desenvolupa i ajuda activament l'anticomunisme, tracta a tot preu d'isolar-nos dels altres antifranquistes i aquests de nosaltres, per millor combatre'ns separatament a sang i foc.

Impedir la conjunció de les forces democràtiques i patriòtiques, isolar i destruir la seva heroica i combativa avantguarda, el seu cervell i guia més actiu, més abnegat, més audaç, més clarivident: els comunistes, heus ací la única esperança del franquisme i dels seus mantenidors nacionals i estrangers per allargar el seu fatídic règim i tractar de salvar-se de la derrota i destrucció completes, encara que els sigui forçat a efectuar algun canvi no pas de les seves essències, sinó sols exclusivament de façana.

En aquesta direcció, un dels procediments principals que el franquisme i els seus mantenidors nacionals i estrangers han sovintejat més en aquest darrer temps, és el de falsejar totalment la base fonamental de la nostra política d'unitat nacional, el seu eix indiscutible, ja que constitueix la seva medul·la, la seva columna vertebral, la garantia principal, bàsica, de la seva culminació victoriosa.

Preten combatre'ns i impedir la realització de la unitat nacional combatent amb el falsejament de les seves essències, amb el llenguatge insidiós i cinic segons el qual els comunistes som uns demagogs, uns maniobrers vulgars, perquè mentre per una banda combatem amb intransigència els capituldors, per una altra volem «la unitat amb els monàrquics i els generals franquistes». En una paraula es pretén acusar-nos de doble joc, d'homes sense principis. Aquesta fal·lòrnia franquista, que repeteixen molt sovint els portantveus de llurs nous amos estrangers, se l'han fet seva tots els partidaris de la capitulació—anticomunistes per damunt de tot—amb l'afany ben evident de facilitar llurs negres intencions de robar-nos la victòria, de contrarrestar la nostra intensa acció de masses

contra ella, acció eficaç que hem intensificat en aquests darers dies i que intensificarem més i més fins desemmascarar-los plenament, fins voltar-los de l'odi i del despreci de tots els catalans, a fer-los fracassar en llurs miserables propòsits i lliurar-los a la justícia patriòtica d'una Espanya alliberada.

Tot això, però, té una fàcil explicació. La nostra política d'unitat nacional antifranquista, malgrat els innombrables obstacles i incomprensions que cal afrontar per a fer-la triomfar plenament, s'obre pas cada dia més, constantment, ininterropudament, entre les masses catalanes freturoses de llibertat i de benestar.

Aquesta realitat, aquesta presa de consciència de la força de la unitat i per conseqüència, de la seva necessitat inel·ludible, aquest recobriment de confiança en les pròpies forces, aquestes clares perspectives de victòria que donen la seguretat, la certesa de la nostra acció unida, s'ha manifestat i es manifesta diàriament, en forma creixent, en nous fets de lluita del nostre poble, en noves vagues, en noves protestes, en nous combats guerrillers, en noves accions antifranquistes; vagues, protestes, combats, accions en les quals la victòria culmina gairebé sempre els esforços, els sacrificis, l'heroisme dels nostres homes, de les nostres dones i dels nostres joves, amb l'assoliment d'innombrables i importants reivindicacions parcials, que el règim de Franco es veu forçat a cedir, a recular irremediablement.

La nostra política d'unitat nacional antifranquista s'obre pas, perquè no és una política fonamentada en reduïts i egoistes propòsits partidistes, perquè la nostra política d'unitat nacional antifranquista està totalment i absoluta inspirada, determinada, pels interessos particulars i generals de la nostra classe obrera, dels nostres pagesos, de tots els sectors democràtics, progressius i patriòtics del nostre poble, igualment interessats—independentment de les diverses concepcions polítiques i religioses—a acabar amb una situació intolerable que arruïna la Pàtria, que desagna i afama el nostre poble, igualment interessats a reconstruir un règim de democràcia i de llibertat, que doni al poble abundància, treball, benestar, cultura i joia.

LA NOSTRA CONCEPCIO DE LA UNITAT NACIONAL ANTIFRANQUISTA

MALAURIAMENT, alguns elements vacil·lants del camp republicà antifranquista a vegades es fan ressò d'aquesta propaganda, insidiosament desencadenada pels franquistes.

D'ací l'interès que tenim a puntualitzar, una vegada més la nostra política de coalició nacional antifranquista, al menys en aquells aspectes més fonamentals.

Tots els obrers i pagesos, tots els demòcrates i republicans, tots els patriotes, coincidim a afirmar que Franco i el seu règim miserable és l'enemic principal que tenim, l'enemic principal que cal abatre prèviament per a donar pas a la lliure i democràtica expressió de la voluntat sobirana de tots els pobles hispànics. És lògic, doncs, de sentit comú, que tractem, per tots els mitjans a nostre abast, d'aglutinar contra ell com més forces millor, forces que, igual que nosaltres, estinguin interessades a assolir aquest suprem objectiu, avui per avui el més important i decisiu. És absurd, per no qualificar-ho d'altra manera, sentir-se purità fins a l'extrem d'excloure qualsevol grup, sector o element que, havent estat amb anterioritat partidari del franquisme, avui, per diferents raons—les que siguin—, estigui disposat a actuar i actui per a enderrocar-lo i restablir la República.

Es evident que les promeses demagògiques de Franco i la seva camarilla d'assassins havien atret a llurs rengles quantitats importants de partidaris. Hom sap que el franquisme, malgrat els seus deu anys de Poder, no ha realitzat cap d'aquestes promeses i que el benestar i la felicitat dels treballadors i les riqueses i grandors nacionals no es veuen per enlloc. Hom sap, per exemple, que les forces de xoc franquistes durant la nostra guerra foren principalment les unitats integrades, en la seva majoria, per requetés navarresos i gallecs. Avui, però, és innegable que molta d'aquesta gent s'ha passat obertament al nostre camp i des de fa temps observem en aquestes contrades una intensificació dels combats antifranquistes, com ara ha ocorregut a les drassanes del Ferrol, combats poderosos, cada dia en augment. Hom sap també, que en les nombroses vagues desencadenades pels nostres obrers han participat, gairebé unànimament, tots els ex combatents de Franco, posats per ell mateix a les nostres fàbriques, amb finalitats, evidentment, força oposades. Desconèixer aquesta situació, no aprofitar-la a fons per a la lluita antifranquista, per a la causa de la República, és assumir una greu responsabilitat, imperdonable de debò.

Ara bé, això no és més que un aspecte del problema. Resta el més fonamental, el bàsic, el que, com ja hem dit, constitueix la medul·la, la columna vertebral de la nostra política de coalició nacional antifranquista.

Han d'ésser l'eix d'aquesta coalició: en primer terme, la

classe obrera, que avui porta el pes principal de la lluita com demà durà, inevitablement, el pes principal de la reconstrucció i la pagesia; en segon terme, totes les altres forces republicanes i democràtiques. Per la unitat de la classe obrera, per l'aliança dels obrers amb la pagesia, per l'entesa prèvia totes les forces republicanes i democràtiques antifranquistes, el nostre Partit ha lluitat i lluita intensament, sense desmai, tant a l'exterior com a l'interior del país.

No és estrany, doncs, que el Govern de la República que presideix el doctor Giral, per una banda, i el Govern de la Generalitat, que presideix el senyor Irla, per l'altra, siguin defensats per nosaltres tan fermament i amb tanta conseqüència—malgrat llurs defectes i les seves incoherències evidents—, perquè constitueixen un pas importantíssim, veritablement decisiu en aquesta direcció, pas que ens hem esforçat i ens esforcem constantment per a superar, per a millorar, en lluitar activament, sense descans, perquè ambdós Governes esdevinguin, a no tardar, veritables Governes d'Unió Nacional, en condicions, avui de dirigir victoriosament la lluita dels nostres pobles, sense claudicacions, i demà de garantir el lliure exercici de la voluntat popular.

Volem la unitat de tots els antifranquistes, perquè volem la victòria. No volem la unitat per la unitat. Volem la unitat que serveixi a la classe obrera, als pagesos, al nostre poble, en una paraula, volem una unitat que serveixi a Catalunya, a la República. Per aquesta unitat hem lluitat, lluitem i lluitarem sense regatejar esforços, amb l'entusiasme i la tenacitat que ens ha caracteritzat sempre els comunistes.

LA POSICIO DELS CAPITULADORS

Els capítuladors, per contra, no volen menar la lluita fins a la fi victoriosa. Es digui el que es digui, es disfressi com vulgui, el capítulador és aquell que, amb el pretext inqualificable d'evitar «noves sofrències i estralls al nostre poble», lluita per una entesa amb l'enemic, amb Franco i els seus mantenidors nacionals i estrangers, lluita per una solució de compromís, per una transacció destinada a portar certs canvis de façana, sense afectar, en cap cas, la substància de l'actual règim terrorista.

Per això pretenen i s'esforcen a constituir una coalició de forces que tingui per eix, per columna vertebral, no la classe obrera, els pagesos, tots els Partits i Organitzacions republicans i democràtics, sinó les forces reaccionàries de casa nostra, les forces franquistes—àdhuc sense Franco—, els ter-

ratinents i els grans taurons de la indústria, les altes jerarquies franquistes de l'Església i de l'Exèrcit, acompanyades per algunes «figures republicanes i obreres», ben caracteritzades per llur rabiós anticomunisme, per llur renúncia a la defensa dels interessos de la classe obrera, de la República, de les llibertats catalanes, de la independència i sobirania nacionals d'Espanya. Per això sabotegen l'acció dels Governos de la República i de la Generalitat. Aquests els fan massa nosa i lluiten per a desprestigiar-los, desitgen i pugnen per llur auto-suïcidi. Una de les moltes variants que ofereixen aquests bandits és la de constituir o «deixar pas» a un Govern de transacció amb totes aquestes forces reaccionàries i franquistes, per a instaurar a Espanya un règim provisional que es recolzi en la Guàrdia Civil i la Policia Armada, l'Exèrcit franquista intacte i els funcionaris falangistes perpetuats a l'administració de l'Estat, que a l'estil grec prepari un plebiscit que legalitzi la instauració de la monarquia a Espanya, que legalitzi el terror més inhumà contra els comunistes i tots treballadors, contra tots els republicans i demòcrates, contra tots els patriotes que no renunciem ni renunciarem mai a la victòria, que no capitulem ni capitularem mai davant l'enemic declarat del nostre poble.

Hem subratllat que, precisament en el moment en què la situació del règim franquista esdevé més crítica, més caòtica, més precària, en el moment en que la lluita dels nostres obrers i pagesos, de les nostres dones i joves, del nostre poble, esdevé més forta, més intensa, més poderosa; en el moment en què la solidaritat internacional pren una volada enorme, es manifesta cada dia més activa i més eficaç, justament en aquest moment, els capituladors intensifiquen les seves criminals activitats, desfermen una violenta i ignominiosa campanya anticomunista que pren tot el caràcter d'una preparació artillera per a tractar d'assolir ben aviat llurs propòsits i en tot cas cobrir-se amb una cortina de fum en previsió d'un fracàs, per a la qual cosa no cal dir que farem tots els esforços perquè esdevingui ben aviat el més rotund possible.

EN LA LLUITA PER LA UNITAT LLIGUEM-NOS A LES MASSES

PER la seva pròpia conducta no és difícil d'apreciar en els capituladors un enorme afany d'encobrir llurs veritables propòsits. Juguen brut i en tenen consciència i saben que si les masses catalanes i espanyoles, els militants de llurs pròpies organitzacions, descobrissin llurs veritables in-

tencions, no sols fracassaria llur joc sinó que sobre ells cauria el càstic implacable i exemplar de tots els patriotes i antifranquistes.

Els capituladors tenen por de les masses, tenen por de la lluita de masses. Aparentment, demagògicament, comparteixen les aspiracions populars amb l'únic afany de servir-se de les masses, de servir llurs amos franquistes i estrangers, i no pas de servir al poble, en lluitar honestament per l'assoliment de les seves aspiracions i reivindicacions més sentides.

El Partit lluita més que mai per a aconseguir la unitat de totes les forces, de tots els Partits i Organitzacions que lluitaren i lluiten contra Franco, per la República i les nostres llibertats democràtiques i nacionals. En aquesta lluita hem d'apropar-nos, lligar-nos més estretament amb les masses catalanes, principalment amb els obrers de la U.G.T. i de la C. N. T., amb els obrers sense organització, principalment amb els pagesos de la Unió de Rabassaires i de la Federació de Treballadors de la Terra, amb els pagesos sense organització.

Cal ésser tenaços en l'explicació i difusió de la nostra política d'unitat nacional antifranquista, d'unitat combatent de tots els pobles hispànics. Argumentant i més argumentant, sense desmai, amb conseqüència, desemmascarant els provocadors trotsquistes, els agents franquistes de la capitulació, els anticomunistes.

La nostra política és justa perquè està basada en les necessitats inajornables dels nostres obrers, dels nostres pagesos, del nostre poble. Si som capaços de portar-la dintre de les masses catalanes, tots els plans antiunitaris, anticomunistes, capituladors, fracassaran irremediablement i la victòria premiarà els nostres esforços.

Tinguem sempre ben present les següents paraules del gran Stalin:

«Es pot reconèixer com a norma que, mentre conservin el contacte amb les grans masses del poble, els bolxevics seran invencibles. I, al contrari, quan es deslliguin de les masses i perdin el contacte amb elles, quan es deixin cobrir pel revell burocràtic, perdran tota llur força i quedaran anul·lats».

En aquestes circumstàncies, en l'actual situació de la nostra lluita, aquestes sàvies paraules prenen una significació especial, una força més extraordinària. A nosaltres, militants del P.S.U. de Catalunya, ens pertoca de demostrar amb fets llur assimilació, tan decisiva per a sortir victoriosos dels combats presents.

LA UNITAT DE LA CLASSE OBRERA, LA UNITAT COMBATENT DE P. S. U. DE C., DE LA U. G. T. I DE LA C. N. T. ENS PERMETRA DESFERMAR MOVIMENTS VAGUISTICS I DE TOT ORDRE DE MOLT MAJOR VOLUM CONTRA EL REGIM QUE ENS OPRIMEIX I ENS DESHONORA.

COMPANYS DE LA C. N. T. ESCOLTEU LA NOSTRA CRIDA FRATERNAL!

NOSALTRES, ELS MILITANTS DEL P.S.U. DE C. I DE LA U. G. T., QUE CONEIXEM I ADMIREM LA VOSTRA TRADICIONAL COMBATIVITAT, LA VOSTRA INSUBORNABLE ENERGIA REVOLUCIONARIA, US OBRIM CORDIALMENT ELS NOSTRES BRAÇOS!

S'APROPEN LES JORNADES DECESESIVES CONTRA EL REGIM FRANCO-FALANGISTA I DE LA NOSTRA UNITAT DEPEN, NO SOLAMENT LA VICTORIA IMMEDIATA DEL POBLE, SINO TAMBE LA CONSTRUCCIO D'UNA VERITABLE DEMOCRACIA.

(Del manifest del Primer de Maig del P. S. U. de C. i de la U. G. T. de C.)

La lluita antifeixista i la unitat sindical

II

L OBJECTIU del règim falangista d'acabar amb el moviment sindical obrer es manifestà tot seguit d'haver començat la sublevació i la traïció contra la República.

La violència i bestialitat dels falangistes es desfermà en ocupar i apropiar-se els locals dels Sindicats Obrers, en assassinar llurs dirigents més concients i abnegats, en empresonar i martiritzar llurs militants i en robar l'efectiu en caixa producte de les quotes de centenars de milers i milers de treballadors de la ciutat i del camp.

Els excessos comesos contra les organitzacions sindicals de la classe obrera no ha tingut limit ni mesura. Dissolts els Sindicats que eren els organismes legítims, regits i administrats per obrers nomenats lliurement i en forma democràtica, el falangisme imposà la sindicació forçosa als Sindicats Verticals, organismes que, com tothom sap, estan administrats i dirigits únicament pels falangistes i absolutament dependents del règim falangista. Són organitzacions creades amb el propòsit de «recolzar el règim i no per a donar garanties als treballadors en la lluita per a la defensa de llurs interessos.

Aquest escarni i traïció als sentiments més profunds dels obrers, dels treballadors i dels pagesos ha exaltat encara més llur consciència de classe. El vell esperit revolucionari i combatiu ha arrelat més endins. Les ànsies de tenir llibertat sindical són cada dia més fortes. L'afany de guanyar i consolidar noves millores econòmiques, socials i en les condicions generals de la vida i de treball ha esdevingut un imperatiu del moment actual. La història gloriosa del moviment obrer espanyol, amara-
rada de fé, heroisme i abnegació, constitueix la inspiració i el

guia dels nostres companys de classe en la lluita clandestina contra el règim, en l'organització i plantejament de vagues polítiques, de reivindicacions econòmiques i en la reorganització dels veritables Sindicats sobre la base democràtica de la lliure sindicació i al servei dels treballadors par a la defensa de llurs interessos.

La creació dels Sindicats Verticals no ha estat pas original de la Falange. Es la versió espanyola de l'organització del treball nazi a Alemanya i feixista a Itàlia. Que la pretesa reforma social de Falange és de la més extremada demagògia no hi ha pas cap mena de dubte. Tothom que tingui la més elemental experiència o coneixement de política social veu a les clares, d'una banda, els propòsits demagògics de la legislació social falangista, i de l'altra, els resultats negatius que en pateixen els obrers.

Es en aquest segon aspecte que el falangisme no enganya els treballadors que v'uen a l'interior d'Espanya. I perquè no es deixen enlluernar per les ficcions demagògiques de l'anomenada legislació social del falangisme, incrementen les accions de lluita i les vagues per tal d'aconseguir, realment, algunes de les millores que «legalment» sembla que els han estat concedides.

Es el caràcter de la lluita que menen els obrers a Catalunya, i a la resta d'Espanya, el que té veritable interès en examinar el procés de la unitat sindical al nostre país.

El progrés assolit en la unitat sindical internacional està indisolublement lligat al paper d'avantguarda que han jugat els obrers en la lluita victoriosa contra el feixisme en cada país. En la mesura que els pobles s'han alliberat del feixisme hem comprovat que la classe obrera ha reconstruït el moviment sindical sobre bases democràtiques i d'unificació.

Aquests fets que estan ja incorporats a la història contemporània del moviment obrer ens demostren, una vegada més, que els sacrificis i els esforços esmerçats en la lluita reporten resultats positius en el desenvolupament progressiu de la unitat obrera. La línia històrica ha confirmat que, cada vegada que el moviment obrer i sindical ha vençut un període de reacció i violència contra les seves organitzacions de classe, n'ha sortit més enfortit i unificat.

Ja hem vist en la primera part d'aquest article com aquesta línia històrica s'ha acomplert en el desenvolupament evolutiu del moviment obrer espanyol. La tenacitat, abnegació i heroisme

de la classe obrera en la lluita contra el franquisme, per la República i les llibertats democràtiques, constitueixen un factor positiu i decisiu al seu favor, prometedor de profitosos resultats per a l'enfortiment i la unitat sindical. Així com en altres molts països, la classe obrera, que ha lluitat victoriosament a l'avantguarda de les forces democràtiques contra el feixisme internacional i interior, ha sortit de la dura y costosa prova més unida políticament i sindical, de la mateixa manera la classe obrera espanyola, després de vèncer Franco i el seu règim falangista, en sortirà més unida i enfortida. Car és evident que els deu anys de lluita unida i increbantable ha estat i és el millor cultiu per a crear les condicions bàsiques de la unitat sindical.

Si aquesta positiva experiència s'ha realitzat en països de poca o gairebé cap tradició sindical, és ben correcte d'afirmar que al nostre país hi ha també les necessàries condicions favorables per a crear, sobre bases democràtiques, una sola organització sindical que agrupi la immensa majoria de treballadors. La unitat sindical de la classe obrera no significa pas que tots els treballadors estiguin afiliats a l'organització sindical. Els treballadors, en general, no tenen encara la suficient educació i capacitat política que els faci comprendre la justesa i la necessitat de formar part del Sindicat respectiu i complir amb tots els deures que l'estar afiliat comporta. Lenin, en parlar de l'organització dels obrers en el camp sindical, va dir:

«...però seria una maniloviada (1) i «seguidisme», pensar que en règim capitalista, gairebé tota la classe o tota ella, pot estar mai en condicions d'eleva-se fins el punt d'adquirir el grau de consciència i d'activitat del seu destacament d'avantguarda, del seu partit socialdemòcrata. Ni un sol socialdemòcrata que conservi en bon us el seu seny, mai no ha posat en dubte que, en règim capitalista, ni la mateixa organització sindical (més primitiva i més accessible al grau de consciència de les capes menys desenvolupades), està en condicions d'agrupar a tota o a la gairebé totalitat de la classe obrera. («Un pas endavant, dos enrera»).

Es mirant a l'interior del país que cal examinar la situació real i en la qual trobarem les nombroses possibilitats per a crear la Sindical única. Creure que el moviment obrer sindical

(1) Manilovtada: Temperament plàcid, inactiu, amb ociosa imaginació. Manilov, un dels personatges d'"Ànimes Mortes" de Gogol.

espanyol quedarà al marge del procés general i de les repercussions derivades del positiu treball en els conceptes polítics i econòmics, promogut per la guerra i la victòria sobre el nazifeixisme, seria dubtar injustament de la naturalesa i del caràcter del moviment obrer sindical espanyol, tan ric en exemples de la vitalitat creadora de la nostra classe obrera, de les grans masses treballadores i pageses. La situació real actual té, entre altres nombrosos antecedents històrics, les realitzacions unitàries que, encara que minimes i imperfectes, foren fetes durant la guerra contra la sublevació feixista. És útil de recordar la campanya unitària menada per la U.G.T. i el bon ressò que trobà a la C.N.T. Els treballadors afiliats tant a l'una com altra de les dues grans Centrals sindicals van demostrar llur adhesió, entusiasme i simpatia pels treballs que realitzaren les dues Direccions nacionals.

A Catalunya, malgrat els elements provocadors trotsquistes —que no escatimaren cap esforç per a impedir-ho—, s'aconseguí la creació de Comitès d'Enllaç U.G.T.-C.N.T. en tots els graus de l'organització.

Les resistències que oposaven els divisionistes i agents del feixisme eren vençudes per l'impuls actiu de la gran massa dels treballadors, que veien aquests Comitès com una base sòlida per a construir la unitat orgànica en una sola Central Sindical.

El treball realitzat pels companys que formaven els Comitès d'enllaç, sobretot en els de les fàbriques, fou altament positiu i eficaç. Els innombrables conflictes inter-sindicals i els complicats problemes que plantejà la guerra, en la producció, aplicació de la legislació social, etc., foren resots favorablement gràcies a l'encertada creació d'aquests Comitès d'enllaç U.G.T.-C.N.T. Els militants de la U.G.T. aprofitaren l'enorme cabal d'experiències estretes de l'actuació dels Comitès d'enllaç sindicals que, per primera vegada, havia estat possible constituir després de molt anys d'existència de dues Centrals sindicals.

El balanç va ésser bó tant per a satisfer una necessitat nascuda de la lluita com profitós per a l'experiència que ens proporcionaren per a l'esdevenidor i desenvolupament del moviment sindical. Els treballadors de Catalunya i dels pobles de la resta d'Espanya en guarden una bona memòria.

Si de l'examen d'aquell període resulta evident que el factor fonamental que determinà la creació dels Comitès d'enllaç fou la fraternitat establerta en els combats i en la lluita contra l'enemic comú, el feixisme nacional i internacional, la conclusió justa a la qual podem arribar no pot ésser altra que: la continuació de la lluita ha demostrat la necessitat urgent d'unificar

l'acció del moviment sindical per a fer-lo més apte i capaç en el compliment de la seva missió de defensar els interessos vitals de tots els treballadors.

Fins a quin punt ha estat aprofitada pels nostres companys la positiva experiència dels Comitès d'enllaç ens ho demostra que ha desgrat de les difícils condicions en què s'està reconstruint el moviment sindical a l'interior de Catalunya, tant per part del Secretariat de Catalunya de la U.G.T. com pels companys de la C.N.T., s'està fent sobre la base d'orientacions unitàries en l'acció, i com a perspectiva, la unitat orgànica en una sola Central Sindical.

«LAS NOTICIAS» del mes d'abril, òrgan clandestí de la U.G.T. a Catalunya, sota el títol «Reconstruir els Sindicats de cara a la unitat i a la lluita, és la tasca del dia», diu així:

«No sols necessitem reconstruir tots els Sindicats, sinó que llur reconstrucció ha d'anar acompanyada d'un elevat sentit d'unitat i lluita... En emprendre aquesta tasca la nostra guia no ha d'ésser altra que els Sindicats juguin el paper combatiu i dirigent que sempre han jugat. Enfortir la unitat entre la C.N.T. i la U.G.T. en constituir Comitès d'Enllaç a les fàbriques, empreses, tallers, a tots els llocs de treball. Comitès que dirigeixin les accions als mateixos llocs de treball, que contribueixin al major afiançament i consolidació de les relacions amb els companys de la C.N.T. i per a la creació d'una Central Sindical Unica».

En el número de «MARTILLO», corresponent al mes de Maig, publicació del Sindicat de la Indústria Sidero-Metalúrgica Catalana, de la C.N.T., es publicà un article, «Aliança Sindical», del qual n'extraïem els paràgrafs següents:

«Avui com a metal·lúrgics i components del conglomerat proletari, volem adreçar-nos singularment als nostres germans de la U.G.T. No per a invitar-los a una acció mancomunada, ja que aquesta existeix, sino a fi de crear, d'una manera formal i definitiva, els Comitès d'enllaç corresponents i poder treballar en tots els terrenys de comú acord, després d'un estudi previ de les necessitats i sota plans conjuntament estructurats».

Com hom pot veure la posició dels companys cenetistes no

és pas de tanta projecció unitària com la dels companys de la U.G.T. Es, però, plenament coincident quant a l'orientació d'arribar a l'establiment d'una unitat d'acció. Es un pas endavant, curt, però positiu, en el camí de la veritable unitat sindical.

EN el nostre article anterior afirmàvem categòricament que les dues Centrals sindicals, la U.G.T. i la C.N.T., no són enemigues! Que la lluita que menen l'una i l'altra no es discrepant ni oposada.

Ho són els obrers de les dues Centrals? Certament que no. Tant en les lluites del passat llunyà com en el corresponent al període de la guerra, tot ens demostra que els interessos a defensar i els problemes a resoldre són idèntics per a les dues organitzacions sindicals.

On trobem, però, l'expressió més palesa d'aquesta identitat d'interessos i la necessitat comuna de lluitar unis per a llur millor defensa és en la lluita que actualment menen els obrers a Catalunya—per a major abundament ho trobem també a la resta d'Espanya—, per a millorar les exigües i pèssimes condicions de vida material i moral sota el jou del règim nazi-falangista.

Per a no fer una afirmació que podria semblar massa general i mancada d'exemples pràctics, farem esment d'algunes de les innombrables lluites menades pels obrers a Catalunya:

«Amb el caràcter de protesta contra l'Empresa pel seu incompliment d'establir un economat, els obrers de la «Hispano Suiza», de Barcelona, van fer una vaga de *braços caiguts* el 26 d'abril d'enguany.

La fàbrica està militaritzada i depèn de la quarta Regió Aèria.

El dia 27, a la nit, 40 obrers vaguistes foren detinguts. La ferma actitud dels obrers s'accentuà encara més amb motiu d'aquestes detencions i la vaga es mantingué.

L'Empresa va haver d'accedir a la demanda justificada dels obrers i el cap militar va veure's obligat a alliberar els detinguts perquè el treball fos restablert.

La lluita fou menada de la manera més unida i unànime per tots els obrers pertanyents a la U.G.T. i a la C.N.T. La victòria aconseguida és de caràcter reivindicatiu i polític, car els obrers assoliren l'establiment de l'economat ensems que un triomf sobre els mètodes repressius del règim falangista».

Un altre exemple magnífic d'unitat sindical en la lluita dels obrers contra el règim i els Sindicats Verticals el tenim en la vaga general de la indústria tèxtil a la coneguda ciutat fàbrica de Mataró.

«Vaga general de tres dies per a reclamar la venda del pa i queviures en la quantitat mínima ja migrada fixada pel racionament.

Vaga acompanyada d'una manifestació de dones, entorn de 3.000, amb intervenció de la Guàrdia Civil, la qual increparen i apedregaren. Amb detencions de vaguistes i altres procediments de repressió i violència.

Els obrers es van mantenir fermament units en la lluita i no tornaren al treball fins que van aconseguir la llibertat dels detinguts i les reivindicacions presentades».

Un altre bon exemple d'unitat i lluita sindical.

«Les fàbriques de filatura Rocamora, Corbera i Feliu, Harmel i altres de Sabadell, es negaren a fer efectives unes millores en els jornals i condicions de treball, que havien estat aconseguïdes per tot el ram. Tots els obrers d'aquestes fàbriques, de la U.G.T. i de la C.N.T., es van declarar en vaga de braços caiguts.

Les amenaces i coaccions dels jerarques i les autoritats falangistes foren inútils. Les Empreses accediren. Els Sindicats falangistes no van poder imposar-se. Els obrers obtingueren satisfacció. Cal destacar que en aquest ram de la indústria tèxtil un 75% dels obrers són dones».

Per a aportar més exemples d'unitat d'acció sindical, encara que referits amb més brevetat, volem afegir els casos següents:

«La vaga de braços caiguts per augment de salari i contra els torns de nit a la fàbrica de filats i teixits «Fills de F. Sans», de Barcelona.

Vaga a la Companyia Catalana de Gas, a l'Empresa «La Electricidad, S. A.», a la fàbrica «Gover S. A.», a l'Anglo-Espanyola d'Electricitat; a les de filats i teixits «Trinxet», Batlló, Recolons, «Fàbrica Nova», de Barcelona.

A la «Metalgraf Española», de Badalona, a la «Armstrong», de Palamós.

A les fàbriques «Bertran i Serra», P. Parera, «Can

Torres» i «Els Condals», de Manresa,

A les «Mines de Potassa», de Sùria.

A les Empreses de filats «Anònima de Tarrasa» i «Guillamont», de Terrassa.

A les fàbriques «L. Comes», «Casa Murtra», i «Casa Pinyol», de Granollers. «Marfà», Gasol i Fontdevila, de Mataró. La «Fama», «Forn del Vidre» i «Siemens», de Cornellà.

I així mateix a les fàbriques de Sant Adrià, Sans, Hospitalet i altres moltes ciutats de Catalunya».

Aquestes vagues per reivindicacions econòmiques són alhora accions de lluita política contra el règim terrorista de Falange. És impossible de fer una divisòria clara entre vaga política i per a reivindicacions econòmiques, car si bé sembla que les reivindicacions de caràcter econòmic són adreçades a la classe patronal, cal tenir en compte que aquesta no pot establir contractes col·lectius amb els obrers, sinó complir les disposicions emanades dels òrgans polítics-administratius de la Falange. Heus ací per què tota acció menada a favor de qualsevol reivindicació és, ensems, una acció contra el sistema polític del règim falangista.

Tenim exemples que defineixen perfectament el sentit polític que els obrers de la C.N.T. i de la U.G.T. donen a la unitat d'acció en les lluites contra el règim. Només farem esment d'alguns dels fets més recents.

«Amb ocasió del 14 d'abril, aniversari de la proclamació de la República, només a Barcelona es van repartir 20.000 octavilles a ciclostil, 5.000 impreses i signades per la U.G.T. i C.N.T., Esquerra Republicana de Catalunya i el P. S. U. de C. En diverses ciutats i comarques, el repartiment de fulls allusius a la diada anaven també signats per les dues Centrals i els partits polítics.

Amb motiu del Primer de Maig, la U.G.T. i la C.N.T. publicaren un vibrant manifest del qual extreiem aquests paràgrafs:

«Per solidaritat de classe, per considerar-nos junt amb els treballadors del món, les forces més avançades i progressives, per la memòria gloriosa dels milions de caiguts per la causa de la llibertat, des dels herois de Chicago fins als nostres dies, els treballadors del nostre país han de commemorar aquest Primer de Maig en estrènyer llurs rengles, en multiplicar llur acció combativa contra Franco i Falange en unir-se estretament entorn de les dues Centrals sindicals, en propugnar la fusió en un sol anagrama

les dues organitzacions que apleguen els treballadors organitzats. Al terror implacable de l'enemic, unitat implacable de tota la classe obrera !

Saludem tots els treballadors antifeixistes d'Espanya i molt especialment també els magnífics treballadors d'arreu del món que cada dia ens donen l'escalf de llur solidaritat activa en la lluita que menem per a esborrar del món l'últim vassall del feixisme internacional.

El passat mes de juny, Franco, sota el pretext d'inaugurar la Fira de Mostres de Barcelona i assistir al darrer partit de campionat de futbol, havia de fer un viatge a Catalunya amb el propòsit que fos un acte polític d'adhesió al règim falangista.

La mobilització intensa del P.S.U. de Catalunya i del Secretariat de la U.G.T. contra aquest propòsit polític falangista fou sense cap mena de dubte el més fonamental factor de que el viatge del *Caudillo* no es pogués realitzar. El resultat negatiu obtingut a Oviedo i les perspectives d'un mateix fracàs a Catalunya els féu desistir.

La bona orientació donada a la propaganda feta pel P. S. U. de Catalunya i la U.G.T. constituï, fonamentalment, la base de l'èxit assolit contra la recollida de signatures que, organitzada i realitzada per la Falange, havia de constituir l'expressió documental de l'«adhesió» del poble català al «Jefe del Estado», eufemisme emprat pels falangistes amb evident intenció de confondre. Heus ací una part de la crida feta pel P.S.U. de C:

«Catalans! Patriotes, obrers, pagesos, intel·lectuals, mestres, comerciants, dones, joves, militants de tots els partits i organitzacions antifeixistes: Tothom s'ha de negar a posar ni un sol domàs, ni una sola bandera en aquests dies. Sabotatge a tots els actes i festes que s'organitzin. No assistiu a cap d'elles, cap signatura a plects o cartes d'adhesió que proposin pel *Caudillo*. Tothom, especialment els obrers, dirigits pels Comitès d'enllaç C.N.T. - U.G.T. - P.S.U. de C. s'han de negar rodonament a formar cap comissió o representació, sigui del caràcter que sigui.»

Del manifest del Secretariat de la U.G.T., heus ací els paràgrafs més significatius:

«Cal impedir que l'estada de Franco a la nostra volguda ciutat, pugui ésser una bandera amb la qual vulgui especular en la seva campanya demostrativa i espectacu-

lar vers l'exterior i per a impressionar als porucs, a la gent de poca fé en el nostre poble, als vacillants i partidaris del compromís i la conciliació amb el franquisme.

«Lluita activa a les fàbriques, tallers, obres i altres llocs de treball, al carrer, a totes les ciutats i pobles de Catalunya, a tota mena d'acció dels pinxos falangistas orientada a obtenir la mobilització forcosa del poble català. Boicot a tota mena d'actes, manifestacions o festivals que vulguin organitzar per a satisfer el *Caudillo*. Abstenció absoluta a tot acte o acció d'adhesió per mitjà de signatures, resolucions col·lectives i a comissions que pretenguin organitzar els falangistes a la força entre els obrers».

AQUESTS fets de lluita són ben significatius, tant per llur amplitud com per llur contingut polític. No s'ha produït cap cas de conflicte inter-sindical. Totes les accions, vagues i protestes han estat fetes dintre la més ampla unitat, entesa i solidarietat entre tots els obrers cenetistes i ugetistes.

La comunitat d'interessos ha determinat i inspirat la unitat en l'acció combativa de tots els obrers, dels treballadors i dels pagesos contra el règim nazi-falangista que els ha arrabassat un nivell de benestar, aconseguit a canvi de moltes lluites i sacrificis, i la llibertat per a exercir el dret de reunió i d'associació voluntària per a lluitar en defensa dels seus legítims interessos de classe.

Per això qualsevol acció de lluita que realitzen les masses de treballadors i pagesos ha de significar i tenir necessàriament un contingut polític combatiu contra el règim falangista ensens que ha d'ésser portada per a ésser eficaç, amb la més estreta unitat.

Les formes de lluita en el desenvolupament del moviment obrer sindical internacional han seguit sempre una línia progressiva vers la major i més àmplia unió entre les masses de treballadors. Aquesta línia ascendent no ha estat pas simultània, en un mateix temps, ni idèntica en tots els països.

La lluita unida de la classe obrera—en tots els països en sistema capitalista—, contra el feixisme nacional i internacional ha contribuït a l'hora del seu triomf a crear millors condicions i possibilitats per a la seva unitat orgànica, tant políticament com sindical.

El desenvolupament progressiu de la lluita a l'interior del nostre país ens permet d'afirmar que ha creat unes condicions favorables per a la unitat del moviment sindical, com mai no

havien existit, encara que la mesura i amplitud ens es molt difícil de precisar exactament quan la lluita no ha pas acabat.

La derrota i l'anihilament total del nazi-feixisme per la lluita de tots els pobles hispànics i a la seva avantguarda la combativa classe obrera obrirà una etapa de fecundes realitzacions democràtiques a profit del nostre poble i les masses populars.

El moviment obrer, polític i sindical, tindrà les millors possibilitats per a realitzar la seva unitat. Aquesta conquesta serà tan merescuda com abnegada i heroica ha estat i és la seva aportació combativa a l'avantguarda de la lluita contra Franco i el seu règim falangista, pel restabliment de la República i contra tota sortida reaccionària de compromís.

«...HI HA COMPROMISOS I COMPROMISOS. ES PRECIS SAPIGUER ANALITZAR LA SITUACIÓ I LES CIRCUMSTÀNCIES CONCRETES DE CADA COMPROMIS O DE CADASCUNA DE LES VARIETATS DEL COMPROMIS...

UN HOME POLITIC QUE VULGUI ESSER UTIL AL PROLETARIAT REVOLUCIONARI, HA DE SAPIGUER DISTINGIR ELS CASOS CONCRETES DELS COMPROMISOS QUE SON PRECISAMENT INADMISIBLES, QUE SON UNA EXPRESSIÓ D'OPORTUNISME I DE TRAICIÓ I DIRIGIR CONTRA AQUESTA MENA DE COMPROMISOS CONCRETES TOTA LA FORÇA DE LLUR CRÍTICA, TOT L'ABAST DEL DESENMASCARAMENT MES IMPLACABLE I D'UNA GUERRA SENSE PIETAT.

...OBTENIR LA VICTÒRIA SOBRE UN ADVERSARI MES PODEROS SOLAMENT ES POSSIBLE POSANT AMB TENSIO TOTES LES FORCES I UTILITZANT OBLIGATORIAMENT AMB TOTA CURA, PRUDENCIA I HABILITAT, LA MES PETITA ESCLETXA EXISTENT ENTRE ELS ENEMIGS, TOTA CONTRADICCIO D'INTERESSOS ENTRE LA BURGUESIA DELS DIFERENTS PAÏSOS, ENTRE ELS DIFERENTS GRUPS O DIFERENTS CATEGORIES BURGUESES A L'INTERIOR DE CADA PAÏS...»

V. I. LENIN.

HEROIS DEL P. S. U. DE CATALUNYA

LINA ODENA

HEROIS DEL P. S. U. DE CATALUNYA

Lina ODENA

Ens apropem al Xé aniversari de la mort de la inoblidable heroïna Lina Odena. Per més temps que passí les traces que Lina Odena ens ha deixat han quedat inesborrables en les files revolucionàries de la joventut catalana.

Lluitadora incansable, es va dedicar en cos i ànima al sublim treball de construir un món millor, acceptant conscient la seva part de responsabilitat en aquesta gran tasca sempre plena d'una fe sense límits en el triomf de la classe treballadora i de la democràcia.

Amb les seves orientacions i consells, amb l'exemple del seu caràcter sençill, però, conseqüent amb els principis, és forjaren centenars de quadres de la joventut catalana valent-li el títol de guia i orientadora del moviment juvenil a Catalunya.

Lina Odena va néixer el 1913, en el si d'una modesta família d'obrers. El seu origen proletari, les dificultats de la llar obligaren a Lina, des de molt jove —durant la dictadura primoriverista— a emprendre el camí del treball per aportar un ajut material als seus, renunciant a l'escola, monopoli exclusiu dels fills de l'aristocràcia. Aprengué l'ofici de sastressa i com en moltes noies catalanes filles de la classe obrera, neixia en ella tots els neguits i tots els dubtes que presenta la societat capitalista on les diferències socials són tant agudes. Rendida per les jornades de treball esgotadores, Lina somniava. Volia aprendre. Ella també tenia dret a la cultura!

Pero Lina Odena d'esperit inquiet s'adonà ben aviat que a l'entorn seu hi havia moltes noies com ella, absorvides per les mateixes inquietuts. L'instint de classe la lligava a llur sort.

Això feu que Lina al proclamar-se la República, es sumés a les grans manifestacions de Barcelona, ajuntant-se amb tot el poble per demostrar la joia que produïa l'haver-se alliberat, per

sempre, de la caduca i reaccionària monarquia. Però a l'ensens que es cantaven himnes a la República, les masses obres i pageses plenes d'il·lusions de llibertat i democràcia, demanaven l'obtenció de llurs reivindicacions. A Lina li brillaven els ulls quan cridava per les Rambles de Barcelona: Visca la República! Llibertats al poble!

Aquest va ésser l'inici de Lina Odena pel camí de la lluita dins del moviment obrer català, en el moment en que a Catalunya i arreu d'Espanya, el creixement revolucionari impulsat per la força de la classe obrera, prenia cada dia més, el caràcter d'una profunda transformació democràtica.

Menuda i d'aspecte delicat, ningú hagués suposat en ella el trèmp de guà i el dinamisme del qual era posseïdora.

D'ESPERIT rebel i inquiet, ingressà a primera de l'any 1931 a les files de la Joventut Comunista de Catalunya on havia de trobar-hi el caliu viu de la flama revolucionària impetuosament dirigida per la teoria invencible de Marx-Engels-Lenin-Stalin i els mètodes de treball comunista estretament lligats a les àmplies masses. Lina fou una de les primeres noies militants quan aquestes haurien pogut comptar-se amb els dits de la mà.

Molt aviat per la seva gran voluntat i esperit de sacrifici es destacà ocupant ràpidament lloc de direcció dintre l'organització juvenívola de Barcelona. El setembre del 1931 tingué la ocasió de formar part d'una delegació obrera que visità la Unió Soviètica. Una vegada allí va poder apreciar d'aprop la vida del gran poble soviètic guà de la classe treballadora internacional i de tot el món progressiu.

D'intel·ligència desperta i de caràcter observador Lina sapigué aprofitar aquesta estada per enfortir les seves conviccions, per augmentar el seu entusiasme i devoció a la causa de la classe obrera. Sapigué copsar la grandiositat de l'obra portada a cap en el país dels soviets, en el camí de l'emancipació d'un poble que havia estat el més subjugat i sotmés. Amb el règim soviètic s'havia liquidat per sempre l'explotació de l'home per l'home; la igualtat nacional de tots els pobles unificats i agermanats pel gran Estat multinacional soviètic, era un fet. El poble és lliure sota el gran lema socialista de: «Qui no treballa no menja». Els paràsits que viuen a costa del poble treballador, havien estat liquidats. Les estampes de les grans creacions del socialisme quedaren per sempre gravades en el cervell de Lina. El camí triomfant de la joventut soviètica obert per a tothom en totes les esferes de la ciència, de la tècnica i de l'esport feien

sonriure i pensar a Lina que seria del nostre poble, una vegada trencades totes les barreres que impossibiliten el seu desenvolupament.

Tot això, produí tal efecte a Lina, que quan tornà a Catalunya, el desembre del 1932 l'esperonà per redoblar encara més els seus esforços per contribuir a la instauració d'un món millor. Incorporada de nou a la lluita, molt aviat fou elegida a la direcció del C.C. de la Joventut Comunista de Catalunya.

EN aquesta època Espanya vivia uns moments transcendents. Existia un estat revolucionari creixent. Els treballadors anaven conquerint llurs millores socials i ningú no els podia deturar. Però la reacció catalana i espanyola descontenta de la pèrdua de posicions i d'antics privilegis, buscava la manera de deturar aquest ascens revolucionari, pretenent anihilar-lo totalment. Veient que el primer impuls revolucionari havia passat desaprofitat pels que regien els destins del país, la reacció s'envalentonà, passant a l'atac, coaccionant i pressionant el Govern presoner del vell aparell de l'Estat monàrquic, escamotejant l'aplicació de les noves lleis que la República decretava. La presència de la reacció espanyola íntegra dintre el marc de la República, era el primer obstacle que impossibilitava que les aspiracions populars es realitzessin. I la seva actitud agressiva deixava entreveure quins eren els seus objectius criminals i a la vegada obligaven a que la polarització social es verificués amb més ritme i tingués un caràcter més radical.

La direcció de les Joventuts Communistes i al seu cap Lina Odena amb un alt sentit de responsabilitat del moment, posaven en guàrdia a la joventut catalana del perill que significava el feixisme, de les maniobres que portava a cap la reacció. Es treballava infatigablement per la creació del Front Unic de la classe obrera, arma fonamental per oposar-se al pas de la reacció i al perill del feixisme que és feia imminent.

Comprentent perfectament el paper que jugava la Unitat, Lina Odena ja el 1932 treballava febrósament per establir relacions amb els membres de les altres organitzacions juvenils catalanes. Uns trets a destacar de Lina, eren el seu ànim coratjós, el seu tremp per portar a terme la tasca més feixuga. En aquell temps era molt difícil per a molts comprendre el perill que representava el feixisme. Molts creien que la previsió del P.C., el seu toc d'alerta al poble, era una «maniobra» dels comunistes, una «originalitat» per cridar l'atenció de les

masses. Els anarquistes especialment, engegats per llurs conviccions utòpiques, impassibles a la dialèctica dels fets, no havien après res de les experiències del moviment obrer internacional ni de les noves formes que el capitalisme imperialista necessita adoptar per aferrar-se a les seves posicions econòmiques. Lina posava un to convincent al defensar la necessitat d'unir tots els esforços i en primer lloc els de la classe obrera. Solament així era possible parar els peus al feixisme.

Quan es creà la Unió de Joventuts Comunistes, Lina Odena representà a les Joventuts Comunistes de Catalunya en el Secretariat d'aquest organisme a Espanya.

DEUT al triomf de la reacció en les eleccions del 1933 i veient la força d'aquesta cada vegada més amenaçadora, s'ingressà a les Aliances Obreres, creades des de dalt, si bé aquestes no eren la veritable expressió del Front Únic de la classe obrera, l'organització més eficaç per anihilar la força de la reacció feixista. Es també Lina Odena, la que va destacar amb la seva participació, salvant incomprendions i deficiències sorgides, en el si d'aquesta organització.

Amb una comprensió àmplia dels problemes juvenils, Lina desplegava una activitat extraordinària, ultra el seu treball d'orientació. Com bona dirigent de les joventuts, se la podia veure aplicant pràcticament la línia traçada per les J.C. a les zones fabrils i tèxtils catalanes, desplaçant-se constantment als llocs de treball on hi havia els grups fonamentals de la joventut. El formigueig de les fàbriques i de les barriades obreres l'atreïen.

Lina Odena sabia arribar al cor de la classe obrera catalana, perquè coneixia a fons els seus problemes més candents, perquè ella mateixa havia sorgit de les seves entranyes. Coneixedora de la vida que portaven les obreres tèxtils, de les jornades esgotadores de treball, dels sous reduïts, de l'incompliment de les normes dictades pels sindicats obrers, de les vexacions a les nostres noies, lluitava incansablement per organitzar-les, per sumar el seu esforç, al de tota la classe obrera a través dels sindicats obrers i del Partit d'avantguarda del proletariat. Una gran virtut de Lina Odena era l'acoplament de tot el que aprenia dels Mestres del marxisme a la pràctica revolucionària, a la lluita diària de la classe treballadora per les seves conquestes parcials, per les seves reivindicacions polítiques i econòmiques.

Aquesta efervescència de les lluites socials a Catalunya és veïe coronada el 6 d'octubre, lliçó que les forces democràtiques espanyoles no oblidaren en les lluites futures.

Davant la provocació reaccionària d'ampliar el Govern amb ministres «cedistes» i amb la remarcada política feixista del mateix, els treballadors de Catalunya, d'Astúries i d'arreu d'Espanya, respongueren amb la vaga general revolucionària que menava a la lluita insurreccional.

Lina fou l'ànima de la mobilització de la joventut catalana que prengué les armes amb el desig ardent de liquidar per sempre el perill feixista a casa nostra. Personalment és veié a Lina en molts llocs de perill, participant directament, amb el fusell a les mans, en els durs combats de la Rabassada de Barcelona. Les jornades d'octubre per Lina Odena, ultra totes les experiències que n'havia de treure la classe obrera, significaven el bateig de foc, el tremp de Lina en la lluita i la personificació del valor quan es defensa la causa democràtica i popular.

DESPRÉS de la derrota del moviment insurreccional d'octubre, per manca d'unitat tan incansablement defensada pel P.C. i per les J.C. de C., Lina tingué que ésser operada. El seu dinamisme i els grans sacrificis no guardaven relació amb les seves forces. L'esgotament físic, malgrat la seva joventut, acabava de completar una de les característiques guirrebé comunes a totes les grans figures revolucionàries: A l'ensens que una voluntat de ferro que anidava en ella, feien que sense defallències ni debilitats s'incorporés de nou al treball en plena convalescència.

Pocs d'es després quan Lina estava entregada febrósament a salvar els companys i a organitzar la gran campanya de solidaritat amb les víctimes de la represiò d'octubre, era detinguda en els carrers de Barcelona, per la delació d'un «xivato».

La seva detenció no li va permetre assistir al VI Congrés de la Internacional Jovenil Comunista, el qual analitzà abastament, el diferents moviments juvenils en el pla de tot el món.

I respecte a Espanya, les jornades d'octubre no havien estat temps perdut. Elles alligonaren fortament a la classe obrera i a tot el poble en general. Les corrents d'unitat prenen cos entre les diferents organitzacions obreres. L'exemple d'unitat d'Astúries quedà ben alligonador pels treballadors i patriotes honrats.

La batalla per la unitat obrera entaulada d'ençà que el proletariat és la força predominant dintre de la societat capitalista, trobà en el 6 d'octubre i en un pla nacional, l'avis eloqüent de ço que esperava a les forces progressives i democràtiques, si no emprenien decididament el camí de la unitat.

Surt Lina de la presó i és llançà a treballar per la unifi-

cació de la joventut. Ben compenetrada amb el problema nacional, la seva il·lusió era veure els joves catalans estretament agermanats als joves de tots els pobles hispànics i lligats per uns mateixos interessos i per uns mateixos objectius.

Dotada d'una gran sensibilitat política, la seva constància de gran dirigent anava creant les bases per la unificació efectiva de les quatre organitzacions juvenils que havien de coincidir en la creació de les Joventuts Socialistes Unificades. Al costat de Lina Odena, es forjaren els companys Girabau, Montagut, Roca, i molts d'altres que avui deixen ben alta la senyera de la J.S.U. en la lluita contra l'opressió franquista.

HAVENT estat un factor determinant en el treball d'unificació juvenil a Catalunya, i amb un potencial de condicions magnífiques per esdevenir una gran dirigent de la joventut, fou enviada a finals del 1935, al cor s'Espanya, com membre del C.C. de la U.J.C., on hi desenvolupà un gran treball de propaganda. Recorregué moltes províncies i és sentia germana de tots els joves antifeixistes espanyols. Participà en gran quantitat de mítings celebrava reunions amb els camperols de Castella i d'Andalusia, amb els joves de Madrid i de Sevilla.

Vingué a parlar-nos —i havia d'ésser per darrera vegada— a les Joventuts de Catalunya, amb motiu d'una gran concentració de joves que és feu a Sant Cugat del Vallés (Barcelona). En la seva intervenció emocionada expressà la satisfacció que sentia al veure'ns allí reunits a les quatre organitzacions de la joventut disposades a la unificació orgànica. Remarcà el perill del feixisme i feu una crida a les organitzacions adultes, perquè aprenguessin de l'exemple dels joves.

Retornà a Madrid al cap de la delegació catalana per la celebració del segon Congrés de la U.J.C. Fou ella la que feu el discurs d'obertura i la que portà amb orgull la bona nova de que a Catalunya, la unitat de la joventut era un fet.

Lina Odena era un quadre preuat de la joventut. Combatia per una joventut feliç; lluitava amb entusiasme per assolir la unitat arreu d'Espanya.

Després del Congrés, Lina marxà a Andalusia per assistir al ple d'unificació de les joventuts andaluses.

ESCLATA la revolta feixista del 19 de Juliol. A la rescació li era impossible de contindre l'avenç revolucionari del poble espanyol, ben palesat pel triomf de les masses populars en les eleccions del 16 de febrer, on demostraren

el seu odi al feixisme i a la reacció i impulsaren encara més l'esperit revolucionari del poble que demanava al Front Popular triomfant, l'aplicació de mesures que arrenquessin les arrels socials i econòmiques de les forces reaccionàries.

La por d'una unió encara més forta entre la classe treballadora impulsada per nobles i elevats objectius d'alliberació i de progrés, portà a la reacció espanyola a la traïció sense reparar amb els mitjans. Demanà ajut al feixisme estranger i liquidà la sobirania d'Espanya. Endolà les llars dels antifeixistes i aspirava a retornar endarrera el carro de la història.

La revolta sorprengué a Lina en terres andaluses. Allí conegué la salvatge repressió a que Queipo del Llano va sotmetre els heroics defensors de la República a Sevilla. Les informacions dels que fugien d'Andalusia i Extremadura encenien el cor de Lina. La indignació i l'odi a les bandes falangistes augmentava la seva inquietud per organitzar la lluita a mort contra el feixisme.

(Després d'aixafar la sublevació a Almeria, Lina junt amb els companys dirigents d'aquella localitat, emprengué amb entusiasme l'organització d'un Batalló de les Joventuts. Mancats de material, es dirigí junt amb el diputat Pretel, a Barcelona en busca d'armes, que era la preocupació general d'aquells dies inoblidables. S'adreçaren al Secretari General del P.S.U. de C. company Joan Comorera, el qual els envià al Comitè de Milícies on foren rebuts pel company Vidiella i pel malanguanyat heroi del P.S.U. de C., Josep Miret. Era tal l'entusiasme i ardor que Lina posava en la seva demanda, que aconseguí una quantitat copiosa de material.

Mai ningú no ha pogut irradiar una major alegria que la de Lina quan arribà a Barcelona i es trobà signada la unificació dels quatre Partits obrers de Catalunya, amb la creació del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Lina ultra ésser una gran dirigent de les Joventuts catalanes, havia estat sempre una activa militant del Partit Comunista de Catalunya, éssent la seva aspiració ardent, aconseguir la unificació dels quatre Partits representants de la classe obrera catalana. D'ací que tota ella era un exponent de joia, produïda per la constatació d'aquest gran fet.

Va fer-se pintar a la porta del cotxe que portava, l'anagrama del P.S.U. de C. com exemple d'unitat, primera batalla —com digué molt be Lina— guanyada al feixisme.

Ens deia Lina al despedir-se: M'emporto aquest escut d'unitat per terres de Castella, perquè el seu exemple ens ajudi a fer la unitat amb tots els obrers dels pobles hispànics, segona batalla que podem i hem de guanyar al feixisme.

ARRIBADA a Andalusia, Lina finalitzà l'organització del Batalló de les Joventuts Socialistes Unificades i l'envià al lloc on els feixistes es mostraven més amenaçadors; al front de Granada.

Lina no reposava, estava en tot. Un dia sortí d'inspecció pels llocs avançats, tenint la disort d'ésser descoberta per l'enemic constituït de moros i falangistes, que la cercaren. La serenitat i sang freda de Lina és posà a prova. Procurà trobar una sortida, però no hi havia cap possibilitat d'escapar-se. Acceptà el combat ferotge i desigual. El cercle de foc era cada vegada més estret. El crits de joia dels moros i dels falangistes, cada vegada es sentien més aprop. Però Lina seguia combatent, pensava amb el passat i amb l'esdevenidor i sabia que la seva mort generosa contribuiria al triomf esclatant del poble. Restava una bala i calia conservar l'honor. Lina no podia entregar-se amb vida als feixistes.

Un fil de sang corregué per la seva cara riallera, somriure de la joventut que lluita per un món més feliç, més just i més humà.

El seu cadàver fou exhibit pels mateixos que assassinaren el gran poeta del poble García Lorca i els mateixos carrers de Granada seran testimoni de la sang germana vessada. Un poeta del poble i una gran filla del poble simbolitzaren la unitat, la virtut, la fidelitat a la causa popular.

Noble i brillant és el camí recorregut per Lina Odena. Lluita al carrer i amb les masses, que junt a l'estudi de la teoria, la feien superior dia a dia. La seva fidelitat il·limitada al Partit d'avantguarda de la classe obrera, la portava joiosa als sacrificis més grans, àdhuc la mort.

Proletària autèntica, consagrà tota la seva vida a l'alliberració de la seva classe i de tot el poble.

Fou una gran dirigent de la Joventut i el seu esforç i sacrificis en favor de la unitat de la classe obrera seran reconeguts amb tot el seu valor. La seva vida generosa serà inscrita a les pàgines més brillants del moviment obrer espanyol.

La seva mort heroica és el símbol que inspira a les nostres dones en la lluita per la qual tant abnegadament treballà Lina. Noves heroïnes continuen la seva obra sota el terror franquista, segures de que el camí de lluita contra el feixisme començat el 1936, es l'únic camí que restaurarà la República i amb ella es retrobaràn les llibertats populars.

Contribució dels espanyols a l'alliberament de França

La participació dels espanyols en la lluita per l'alliberament de França ha estat intensa i, afegida a la d'altres reunits en diferents fronts de batalla d'Europa i d'Àfrica, és una prova de la continuïtat combativa del nostre poble. Tenint Espanya i la República per motiu central de les nostres preocupacions i sabent que els cops clavats als enemics de les Nacions Unides eren ferides que obrien en el cos del feixisme —del qual Franco i el seu règim formen part—, els republicans espanyols a França van aportar llurs esforços als que realitzaven els soldats de la Llibertat i de la Democràcia en la defensa de la causa comuna de tots els pobles. La nostra lluita contra els agressors d'Europa i ocupants de França, les nostres accions contra Vichy i la seva milícia eren de retop una lluita i unes accions contra els opressors de la nostra terra i un ajut als nostres germans de l'interior, els quals, de múltiples formes, menen la dura lluita contra el franquisme.

L'Agrupació de Guerrillers «Reconquesta d'Espanya», des del primer dia, es va orientar i va educar en aquest sentit els que en formaven part.

El combat portat a cap a les ciutats i al camp de França fou per a l'Agrupació de Guerrillers una contribució voluntària a la lluita de tots els pobles i un ajut per a enderrocar el falangisme.

Van ocupar aquest lloc un gran nombre de quadres militars i polítics, joves i veterans, amb aquell esperit que havia animat el nostre jove Exèrcit Popular amb la indomabilitat que caracteritza el nostre poble i amb un gran sentit històric de la lluita gegantina en la qual es jugava el destí progressiu de milions d'homes. Ensinistrats en la guerrilla —nous Verntallat, Pere Joan Sala, Bach de Roda, Empecinado, Mina—, dintre de les

Forces Franceses de l'Interior, colze a colze amb els germans francesos, vam demostrar en terres de França que el nostre poble era present, que la República no havia mort i que enfront de la desvergonyida intervenció franquista amb la seva «Divisió Blava» al costat de l'Alemania nazi, els pobles hispànics perseveraven en el camí de la democràcia i seguien fidels als ideals de justícia contra els quals Franco va aixecar-se. Els nostres guerrillers oferien al món allò que és la veritable Espanya amb una participació efectiva en la lluita al costat de poble francès, igual que ho feien d'altres guerrillers espanyols en els rengles dels guerrillers soviètics i d'altres encara en les formacions dels exèrcits aliats.

La solidaritat mundial que es manifestà envers la nostra República i el seu Govern la vam registrar una vegada més en els combats alliberadors de França en trobar-nos en el mateix front i participant conjuntament en les mateixes operacions, guerrillers i ex-soldats de les Brigades Internacionals amb nous i valents soldats de diferents pobles d'Europa. Els coronels Fabien i Rol-Tanguy, francesos, el gran Langer, polonès, i tants d'altres que s'afegeixen com a símbols a la figura del nostre Cristino. La bandera republicana espanyola, confosa amb la francesa en una abraçada de lluita, va entrar i onejar majestuosa a Albi, Rodéz, Tolosa, Pau, Tarbes, i a la majoria dels Departaments de França. La vida dels nostres heroics caiguts en terres del Migdia, de la Dordogne, del Lot, dels Baixos Pirineus alenarà en les relacions dels nostres dos pobles, igual que l'estel·la històrica de Cristino era present perquè França tanqués la seva frontera com a condemnació del règim d'oprobí que erella dels Pirineus sacrifica el nostre poble.

Des del seu començament, les unitat guerrilleres van donar també un exemple d'unitat. Fraternalment units hi vam combatre els catalans, castellans, andalusos, bascos, gallecs, emigrats a França, sense distinció d'ideologies, comunistes, socialistes, ce-netistes, republicans, agermanats amb totes les organitzacions militars i patriòtiques franceses van donar la batalla a l'enemic. Amb els F.T.P., amb els C.F.L. i amb els diferents moviments de Resistència, vam anar a la lluita i a la guerra de guerrilles. Quantes i quantes vegades els grups mixtos de francesos i espanyols varen fer saltar les fàbriques, van sabotejar els trens i van realitzar operacions contra l'invasor!

En constituir-se posteriorment les F.F.I., aglutinant de totes les forces militars i guerrillers que operaven a l'interior de la França ocupada, la nostra Agrupació va tenir-hi delegats autoritzats que formaven part dels Estats Majors departamentals i regionals. Les nostres unitats nascudes i desenvolupades en pie-

na lluita, recluïdes entre els medis més combatius de l'emigració van fer sentir diàriament el pes de lurs cops contra la púrria feixista.

No esmentaré aci l'origen de la nostra Agrupació de Guerrillers «Reconquesta d'Espanya», en els primers temps de l'ocupació alemanya, no parlaré d'aquells grups de «carboners» i de «lletnyataires» més o menys dissimulats pels boscos i que són l'origen dels batallons i de les brigades d'aquells temps heroics de recuperació de les primeres armes i de petites operacions de sabotatge i de càstig. Tampoc no parlaré del paper preeminent representat pel P.C. d'E. i el P.S.U. de C. en l'enfortiment la nostra lluita, des dels seus començaments fins a l'alliberament, en donar consells, el seu ajut incondicional i els seus militants d'una forma total a l'organització guerrillera.

Els sofriments de l'emigració, els camps de càstig, les deportacions forçoses a Alemanya, la mort als camps d'extermini, els afusellaments de la Gestapo i les activitats de les Brigades especials de Vichy es produeixen paral·lèlement a la lluita de l'Agrupació. Les Divisions dels guerrillers, els quals van escollir com a denominador la xifra de les unitats de l'Exèrcit Republicà que més s'havien distingit durant la nostra guerra, la 1, 3, 5, 11, 15, 16, 26, 27, 28, etc., anaven sorgint i comprenien dos, tres o més Departaments. Les comunicacions possibles o difícils, les condicions geogràfiques, les característiques polítiques dels Departaments van dictar llur amplitud, organització i quantitat. No totes es van desenvolupar al mateix temps, tota vegada que factors peculiars van frenar o accelerar el desenvolupament d'unes i altres, la qual cosa no va minvar l'audàcia i la combativitat de llurs components.

Herois del tremp de Cristino Garcia, de Vitini i de Castro manaven la tercera, quarta i 16 Divisions. La batalla de la Magdalena, una derrota dels alemanys, fou obra de Cristino i dels seus homes. Cristino figura en el quadre d'honor de gran nombre d'operacions, entre les quals sobressurt l'alliberament dels patriotes tancats a la presó de Nîmes. Homes com Conrad Mirret, cap del primer grup de franc tiradors estrangers que actuaven ja des de l'any 1940 a París, fou l'heroi de l'anomenat «procés dels vuit» i morí com a tal afusellat pels alemanys. Lluitadors com Medina, Serrat i d'altres van lluitar amb la quarta i la 104 Divisions en els F.F.L. abans d'ésser afusellats per Franco. El nostre gran camarada Nieto, que havia entrat a Espanya tres mesos abans de l'alliberament de França, i fou afusellat en el sinistre Camp de la Bota de Barcelona, manava la cinquena Divisió i s'havia distingit i cobert de glòria en els duríssims combats de l'Alta Savoia, contra els alemanys i els

italians, contra els milicians dels G.M.R. Nieto, cap dels espanyols de l'Alta Savoia, fou, junt amb els patriotes francesos, dels primers fundadors del «maquis» i els seus homes es van distingir en els sabotatges de la regió de Grenoble.

Els noms de guerra de «Pichon» i «Henri», durant la clandestinitat, amagaven l'autèntica personalitat de Ramon González, gran combatent, organitzador, audaç i valent, que té al seu haver un gran nombre d'operacions. Fou comissari d'esectius dels F.T.P. de la M.O.I. dels Departaments de l'Ariège, de l'Alt Garona i del Tarn i Garona. Els guerrillers d'aquestes zones els recordaran sempre més amb admiració i respecte. Un cop a Espanya abans de l'alliberament de França, ha pagat amb la seva vida —en ésser afusellat a Barcelona— el seu tribut a la causa de la llibertat i del progrés.

Els ferrocarrils de Vichy, posats al servei de l'invasor alemany, foren objecte d'interrupcions freqüents degudes als actes dels nostres guerrillers que com Cèsar Somorriba, Vitini el Menor, i «Macaco» varen operar sovint a la línia del ferrocarril de Bordeus-Marsella.

Cèsar Somorriba, fundador del «maquis» dels F.T.P. de la M.O.I. al Tarn i Garona, mort també afusellat per Franco a la capital de Catalunya. Cèsar, a 17 anys, formava part del 14 Cos de Guerrillers a Espanya durant la nostra guerra. Reflexiu, seriós i valent, són les condicions que va demostrar en la campanya de França en les seves nombroses accions contra Wehrmacht. Poques setmanes abans d'entrar a Espanya, el 8 d'abril del 1944, va fer saltar un tramvia a Tolosa ple d'oficials de l'aviació alemanya, de la qual cosa van resultar morts 55 oficials i nombrosos ferits.

Vitini el menor, conegut amb el nom de guerra de «Jean» fou també un jove valent i atrevit. Abans de passar a Espanya i ésser afusellat a Barcelona havia ocupat a França el càrrec de comissari de material al Departament de l'Alta Garona. La seva carrera de «maquisard» ha estat magnífica i fou un dels fundadors del «maquis» de la M.O.I. al Departament del Tarn i Garona. Fou l'admiració dels seus companys de lluita polonesos i romanesos.

El «Macaco» havia sortit també del «maquis» del Tarn i Garona. Pagès autèntic no va regatejar esforços nit ni dia en la seva acció contra l'ocupant nazi. Abans d'ésser afusellat a Espanya —on havia anat abans de l'alliberament de França— els trens dels ocupants i les indústries de llurs criats foren objecte dels seus duríssims cops.

I com no recordar Alfonso, heroi de la lluita clandestina a la ciutat de París, executat pels alemanys, els quals havien ja

pagat amb la vida de diversos de llurs oficials el crim que cometien contra el món civilitzat!

Quin espanyol de França no es recorda d'aquells enormes cartells col·locats pels alemanys a les parets de les principals ciutats amb la fotografia d'Alfonso, presentat com un tinent del Govern «subversiu» d'Alger i com a «professional del terrorisme», procedent de l'Exèrcit republicà espanyol!

Qui no recorda la persona del comandant Robert, cap dels guerrillers de París, caigut heroicament durant les jornades de l'alliberament en un dels carrers de París!

Manolo «el Valencià» fou un dels fundadors dels guerrillers a França i va combatre als Departaments de l'Ariège, de l'Alt Garona i del Tarn i Garona. A Espanya, durant la nostra guerra, havia format part del 14 Cos de Guerrillers. Fou un veritable professor de la «guerrilla», que anà de «maquis» en «maquis» pels esmentats Departaments, ensenyant la tàctica i la tècnica guerrillera i que fou també afusellat per Franco a Barcelona.

Mereix ésser destacat també Josep Miret, membre del Comitè Central del nostre Partit i ex-conseller del Govern de la Generalitat, heroi del poble català, dirigent de la lluita clandestina a la zona ocupada pels alemanys, el qual després d'una participació efectiva i meritòria en els rengles de la resistència francesa, exemple de intel·ligència i de coratge, va morir assassinat al camp de Mathausen.

Seria interminable la relació dels fets individuals dels guerrillers a França. Em limito a parlar només d'alguns d'aquells que avui són els nostres herois i ometo els fets i el comportament d'aquells que avui continuen de diverses formes la lluita contra Franco. Tots aquests compatriotes foren la llavor dels nostres guerrillers, foren veritables mestres en el maneig i en el coneixement de la tècnica utilitzada pels escamots de guerrillers, en l'acció directa contra els alemanys i en el sabotatge i destrucció de vies de tren i carreteres, locomotrius, de línies elèctriques, de tot allò que estava al servei de l'ocupant. L'Agrupació se sent orgullosa d'haver comptat en els seus rengles uns combatents com Yufera, Nava, Núñez, Escric, Segrià, Huertas i d'altres avui detinguts a Espanya i que foren ací un exemple de soldats F.F.I.

Les accions col·lectives dels nostres guerrillers foren abundants. A la presa de Carmaux, portada a cap abans de l'alliberament hi van prendre part un gran nombre de guerrillers espanyols. Als combats i emboscades del Lozère i de l'Ardèche, els espanyols foren també capdavanters en la lluita. A les batalles de Condom i del Gers, van complir també llur deure. En

els «atemptats» de Tolosa els nostres tres grups van fer prova d'una gran combativitat i bona organització, la qual cosa va culminar en l'assalt del Rempart Saint Etienne, del qual van alliberar un gran nombre de patriotes. En l'alliberament dels patriotes tancats a les presons de Gaillac, Villeneuve-sur-Lot, Nîmes, Limoges i d'altres, els nostres guerrillers foren els primers a entrar-hi. La persecució de forces de l'exèrcit alemany en retirada i fugint en direcció a l'Espanya de Franco fou sistemàticament portada a cap pels nostres guerrillers que actaven pels Pirineus.

Es difícil d'enumerar totes les accions que si en el pla general foren intenses, en el pla local, en diverses parts del territori francès, resultaren decisives.

La sang dels nostre mil doscents morts ha regat la terra de França en la gairebé totalitat dels seus Departaments. Si Claudi Alonso Zabala i Francesc Albert van morir en l'alliberament d'Oloron, Vicenç Arria Dalla va perdre la vida lluitant contra els alemanys a les Francescas. Si Jesús Herrera morí a Castelman, Francesc Amado era afusellat pels hitlerians a Buzet. Si Felip Cascal i Miquel Lòpez queien en combat contra la Wehrmacht a la Parade, Manuel Diez maria a Limoges. Si a la Chapelle, Flores moria heroïcament, Francesc Guerrero donava la seva vida en els combats de Le Vigant. Si a Bellvès perdiem Antoni Radanero, Josep Simon moria també a Levignan. Si Esteve Bravo sabia morir com un soldat de la República a Rodez, igual ho feia a Luzel Antoni Gómez. Si Francesc Gallardo moria a Garric com un heroi, en iguals condicions queia a Montaigut Angel Llorba. Així seguiríem citant noms estimats i recordats que amb la sang llur van segellar llurs gestes al costat dels «maquisards» i «terroristes» francesos.

La decisió, la combativitat, l'organització i la maduresa de la lluita a les zones en les quals operaven van permetre a algunes unitats apoderar-se del terreny. A Bellvès (Dordogne), la 15 Divisió, en companyia de combatents francesos del sector, va proclamar la IV República Francesa el 7 de juny del 1944. Un gran nombre de comarques foren alliberades pels nostres guerrillers abans del 19 d'agost i per a molts pobles i poblets francesos, l'entrada de forces militars precedides per la bandera de la República Espanyola, marcava l'hora de llur alliberament, tal com Auch, Lavelanet, Solvèlles, Pamiers, Eggleton, a tot el Departament de l'Allier, la seva capital Montluçon, al Departament de l'Alt Loire, amb la seva capital Le-Puy, a Marsillac, Capdenac, Figeac, Salt Bombom, a Champagnac. La

Chapelle, Begrines, Gramignac, Oloron, Arreau, en els quals els nostres guerrillers varen portar el pes superior de l'alliberament.

La tercera Brigada, popularíssima a l'Ariège va alliberar el Departament acompanyada de les poques forces del tinent coronel francès Calveti. Donada l'ordre d'atac, el segon Batalló de la tercera Brigada va entrar victòriosament a Foix, després de lliurar i guanyar combats als diversos indrets de la ciutat —estació del ferrocarril, pont, Institut de Segon Ensenyament, Ajuntament, etc.— i fent presonera la guarnició alemanya que hi havia. Els altres tres Batallons de la mateixa Brigada van entaular combat a les carreteres amb les columnes alemanyes i van alliberar Saint Giron i la resta del Departament, on varen identificar bon nombre d'espanyols falangistes de la Divisió lava, que disfressats sota l'uniforme alemany es trobaven entre els presoners.

Els espanyols no sols van ésser executors de les lluites franceses, sinó que es donen molts casos de compatriotes que foren professors de les Escoles de Quadres dels «maquis» francesos, on van contribuir en forma magnífica a donar als joves combatents fills de França els coneixements de la guerra, adquirits i practicats en la nostra guerra pàtria del 1936-1939.

En alguna ocasió i durant uns dies, éssent Henriot locutor de Ràdio Vichy, va qualificar els nostres combatents de «Científics i tècnics del crim», de dirigents dels «maquis francesos» i d'educadors de «terroristes» de tota mena.

Dibuixant un dels aspectes pràctics de la lluita dels espanyols en el si dels F.F.I., lluita curulla d'experiències, de valentia, d'heroisme, fidels a llur responsabilitat i a la comprensió que va guiar al nostre gran Cristino i centenars dels nostres millors combatents, als que van morir a Espanya, a França, a la U.R.S.S. i al a diversos teatres de la guerra, havent esdevingut depositaris dels anhels dels camarades de lluita, Castro, Medina i molts altres, ara més que mai diem al món que mai no admetrem compromisos de cap mena amb el feixisme, que seria traicionar el nostre poble que lluita a l'interior, fer impossible la realització des seus anhels, si els satèl·lits dels alemanys derrotats per Cristino no fossin anorreats de la direcció de la nostra Patria.

El món no pot oblidar que el nostre poble, el que avui representa el Govern del Dr. Giral, ha estat present a França, a la U.R.S.S., a Noruega, a Àfrica, a Itàlia i a tots els camps de batalla i que avui, a l'interior d'Espanya manté ben alta la senyera de la croada pel progrés i per la llibertat.

*L'ACTITUT D'UN PARTIT POLITIC D'AVANT
ELS SEUS ERRORS ES UNA DE LES PROVES
MES IMPORTANTS I MES FIDELS DE LA SE-
RIETAT D'AQUEST PARTIT I DEL COMPLI-
MENT EFECTIU DELS SEUS DEURES VERS
LA SEVA CLASSE I VERS LES MASSES TRE-
BALLADORES. RECONÈIXER OBERTAMENT
ELS ERRORS, POSAR AL DESCOBERT DLURS
CAUSES, ANALITZAR LA SITUACIO QUE ELS
HA MOTIVAT I EXAMINAR ATENTAMENT
ELS MITJANS PER A CORREGIR-LOS: AIXO
ES EL QUE CARACTERITZA A UN PARTIT
SERIOS; EN AIXO ES EN EL QUE CONSISTEIX
EL COMPLIMENT DELS SEUS DEURES; AIXO
ES EDUCAR I INSTRUIR A LA CLASSE PRI-
MER I A LES MASSES DESPRES.*

V.I. LENIN

G. ALEXANDROV

Sobre la història de les doctrines del desenvolupament de la societat.

I

CRITICA DE LES PRINCIPALS TEORIES DEL DESENVOLUPAMENT DE LA SOCIETAT.

Totes les doctrines sobre la societat i l'Estat que han precedit la teoria marxista donaven una explicació idealista de la vida social. En resum, aquelles doctrines presentaven la societat com dependent del desenvolupament de les idees, de les opinions, dels costums o bé de Déu. A vegades aquestes explicacions eren força originals i audacioses, encara que eren sempre, però, errònies en l'ur punt de partida, en el principi de l'explicació del desenvolupament de la societat. Aquest no és sols el cas dels sociòlegs i els filòsofs partidaris de l'idealisme filosòfic, sinó també dels pensadors que tenien una posició materialista en l'explicació de la naturalesa.

Contràriament a totes les doctrines idealistes sobre la societat, el marxisme ha pres com a base de l'explicació del desenvolupament de la societat les condicions materials de la seva vida.

Les teories que donen una explicació idealista de la vida social existiren des de fa més de dos mil anys. La concepció materialista de la història data només de la quarta desena del segle passat i tanmateix, si prenem objectivament la història de la ciència social, si considerem només els fets completament establerts per la ciència històrica és impossible de no reconèixer que en un segle la ciència marxista-leninista de la societat ha fet infinitament molta més descobriments, descobriments plenament científics que tota la història anterior de la ciència social.

En tota la història de la ciència social, de Plató a Hegel, i d'aquest

darrer a les declaracions contemporànies dels especialistes estranys a les qüestions de la ciència social, es pot trobar un lligam i un parentiu comú. Tots els representants dels nombrosos sistemes de la ciència social que han intentat pènetrar en el caràcter del desenvolupament de la societat humana han escollit, per a explicar la vida dels homes i el desenvolupament de les societats, o bé una força sobrenatural dominant la societat, o un dels costats de la vida espiritual dels homes, o bé un aspecte no fonamental de les condicions de la vida material de la societat, que els erigien en absolut. Plató veia el sentit de l'activitat dels homes en la realització de la idea del bé; Aristòtil s'esforçà a descobrir en cada pas progressiu de la societat l'encarnació d'un objectiu; Campanella comparava l'home amb el seu prototipus diví i veia el sentit del desenvolupament de la societat en la seva aspiració de realitzar la construcció del seu pla ideal; Montesquieu ensenyà la força totpotent de les lleis de l'Estat; Fourier va esperar tota la seva vida l'aparició de reis o de reis virtuoses que havien d'utilitzar llurs capitals o llur puliança en la transformació de la societat; els filòsofs del segle de la llum i els materialistes francesos veien a la base de la vida de la societat l'educació, els costums, l'opinió pública dels homes; en la filosofia de Hegel l'esperit universal plana damunt de tota la història, el qual, en el seu esforç per a prendre consciència d'ell mateix, provoca el desenvolupament de la vida real; i fins i tot el materialista Feuerbach estimava que era possible de classificar les èpoques de la història real segons les èpoques de la història de la religió. Així els creadors de les teories socials han escollit com a punt de partida de llur explicació de les relacions socials tal o qual aspecte de l'activitat espiritual dels homes... Hi ha sense cap mena de dubte, diferències entre aquestes teories i a vegades tenen una importància essencial. I tanmateix, totes elles tenen una interpretació idealista de l'estructura i del canvi de les societats humanes. Es comprèn que una tal teoria del desenvolupament de la societat exclouï per complet el paper que les masses populars han representat al llarg de la història. Lenin ha posat a la llum del dia aquest defecte de les velles teories del desenvolupament de la societat. Les teories idealistes d'aquest desenvolupament

«no han tocat justament l'acció de les MASSES de la població, mentre que el materialisme històric ha donat per primera vegada la possibilitat d'examinar, amb una precisió de naturalista, les condicions de vida de les masses i els canvis d'aquestes condicions».
(*Lenin T. 18, pàg. 13*).

Les teories del desenvolupament de la societat que prescindeixen de l'activitat de les masses populars no poden ésser considerades com a ciència social.

Aquestes teories ignoren els propis creadors del procés social, les

masses treballadores. El camarada Stalin ha demostrat que el materialisme històric posava en lloc de les velles ficcions idealistes la base real de la història universal, l'activitat productora de les masses populars. El camarada Stalin ha escrit:

«Això significa que la història del desenvolupament de la societat, és, abans que tot, la història del desenvolupament de la producció, la història dels mitjans de producció que es succeïxen els uns als altres al llarg dels segles, la història del desenvolupament de les forces productores i de les relacions de producció entre els homes.

Això vol dir, que la història del desenvolupament social, és, al mateix temps, la història dels mateixos productors de béns materials indispensables a l'existència de la societat.

Això vol dir, que la ciència històrica, si vol ésser una veritable ciència, no ha de continuar circumscriuint la història del desenvolupament social a les accions dels reis i del caps militars, a les accions dels «conqueridors i assetjadors d'Estat», sinó que s'ha d'ocupar abans que res de la història dels productors dels béns materials, de la història de les masses treballadores, de la història dels pobles.

Això vol dir, que la clau per l'estudi de les lleis de la història de la societat, no s'ha de buscar en el cervell dels homes, en les idees i concepcions de la societat, sinó en el procediment de producció emprat per la societat en cada un dels seus períodes històrics, és dir, en l'economia de la societat. (Stalin, «Questions del Leninisme»).

L'explicació no científica, idealista de la societat, no pertany sols als creadors de les teories de la vida social que prenen per element determinant un cert aspecte del desenvolupament social de la humanitat. Hom té el dret d'arranglar igualment en el camp no científic i idealista, en matèria d'explicació de l'estructura i del desenvolupament de la societat, aquells que prenen per element determinant, no pas l'objectiu, el bé, l'esperit universal o l'opinió pública, sinó, per exemple, el medi geogràfic, la població, etc.

LA CONCEPCIO GEOGRAFICA ES TAMBE UNA CONCEPCIO IDEALISTA.

Prenem dos exemples:

Naturalment que seria més que estrany negar el paper de les condicions geogràfiques en la vida i el desenvolupament de la societat. La influència d'aquestes condicions és extraordinària. El medi geogràfic

és una condició important de la direcció de l'activitat econòmica dels homes, de la formació de les condicions de vida i fins i tot del ritme del desenvolupament de la societat. A simple vista, pot semblar que l'home que intenta explicar-se la vida de la societat, així com la substitució d'una societat per una altra i el grau del desenvolupament de la cultura material i espiritual d'aquesta societat per les condicions geogràfiques de la vida dels homes, fa un quadre convincent de la formació i del procés del desenvolupament de la societat humana. No pren pas com a base d'explicació de l'estructura de la societat les ficcions que no tenen cap per ni cap sentit real, sinó un element material perfectament real de les condicions materials de la vida dels homes, la naturalesa, fora de la qual, d'una manera general l'existència de la societat és impossible. I tanmateix, la tendència geogràfica és en sociologia, sense cap mena de dubte, una explicació idealista del desenvolupament de la societat, que contradueix les dades de la ciència moderna i és per aquesta raó que és refutada per la ciència materialista, marxista-leninista de la societat.

La concepció geogràfica ha tingut en sociologia una gran difusió a partir del segle XVI. El savi francès Jean Bodin (1530-1596), Montesquieu (1689-1755), l'autor de la *«Història de la civilització a Anglaterra»*, Buckle (1831-1863), Rochus (1830-1905), el savi rus L. L. Metznikov (1838-1888), l'alemany Bastel (1844-1904) i molts d'altres encara van exposar i van defensar la concepció geogràfica de la ciència social.

D'ençà del segle XVI, Jean Bodin va fer un assaig per tal de deduir del medi natural les particularitats fonamentals de la societat. El clima i el territori, segons ell, engendren les diferències entre els homes.

«L'esperit de les lleis», de Montesquieu, va marcar el principi de l'explicació geogràfica del desenvolupament de la vida social a l'època moderna. Montesquieu no desenvolupà pas una teoria general del medi geogràfic, sinó que en va triar un element, el clima, l'efecte del qual, —deia—, en obrar damunt l'organisme humà, en determinaria l'estat físic i gràcies a ell el caràcter de la vida i l'estructura social d'un poble. La calor excessiva mina la força i la vivacitat dels homes, mentre que un clima fred dona a l'esperit i al cos de l'home una certa fermesa que el fa capaç d'accions perllongades, difícils i coratjoses. Montesquieu anava tan lluny en les seves deduccions, que fins i tot dedueïa del clima del país la seva estructura política i el grau del desenvolupament de la llibertat dels pobles. Assegurava, per exemple, als seus lectors, que la feblesa d'ànima dels pobles de clima calent

«els havia portat gairebé sempre a l'esclavatge, mentre que el coratge dels pobles de països de clima fred els mantenia en un estat de llibertat».

Montesquieu donava la preferència als pobles del Nord en detriment dels pobles del Migdia. Això sol ha de posar ja en guàrdia el

lector i fer-li adoptar un punt de vista crític respecte una doctrina que ensenya la desigualtat dels pobles. Tanmateix, un dels arguments més importants contra la teoria de l'explicació geogràfica del desenvolupament de la societat és tal vegada la contradicció flagrant entre les deduccions i les interpretacions dels fets que comprovem en els diversos representants de la tendència geogràfica en sociologia. Vet ací, en particular, un exemple: a França gairebé cent anys després de Montesquieu, l'historiador Buckle s'esforçava a demostrar que el clima, els aliments, el terreny i les condicions naturals exercien una gran influència en la raça humana. En particular, Buckle lligava al terreny el resultat del treball i al clima l'energia i la perseverança en el treball. Buckle s'esforçava a demostrar que als països del Nord el rigor del clima no permet als homes de continuar llurs ocupacions ordinàries fora de casa, resultat de la qual cosa, segons Buckle, és que les «clases obreres» interrompen llur treball ordinari i la cadena de llur activitat, per dir-ho així, es trenca i perden la celeritat en el treball, la qual cosa no s'obté més que per un llarg exercici ininterromput. Buckle va prendre com a exemples dels països del Nord Suècia i Noruega, i Espanya i Portugal com a exemples del Sud i trobava una diferència fonamental en les lleis d'aquests països, en llurs costums, i en subratllava després l'element comú que els uneix. En els països del Sud indicats, el treball és interromput per la calor i la sequera—estat del terreny—, i en els dos del Nord, el rigor de l'hivern i els dies curts donen el mateix resultat. Aquestes quatre nacions es distingeixen també «per un tret comú: la feblesa i la inconstància de llur caràcter». Així, mentre que per a Montesquieu els pobles del Nord són coratjosos i decidits, per a Buckle, que parteix d'identica explicació geogràfica del desenvolupament de la societat, els pobles del Nord són febles i covards.

Un gran savi rus, L. I. Metxnikov, ha dividit la història de la societat en tres períodes ben distints els uns dels altres basant-se en el principi de l'expansió geogràfica de les civilitzacions. Metxnikov anomenava els primers segles «període fluvial», car els pobles s'establien llavors a les vores dels grans rius. Amb el desenvolupament dels mitjans de comunicació marítims, els centres de conreu foren traslladats a les vores dels mars i d'ací el «període mediterrani» del desenvolupament de la societat. A la fi, els homes van arribar a una cultura superior durant un tercer període, el «període oceànic». La vida dels pobles és transformada i determinada per la influència del medi geogràfic i, sobretot, de les vies de comunicació per aigua. (Metxnikov: «La Civilització i els grans rius històrics», 1889).

Quines són les arrels socials de la teoria geogràfica del desenvolupament social i de les teories anàlogues? Per què, fins als nostres dies, aquesta teoria ha estat tan fortament defensada i sostinguda constantment per tota mena de polítics reaccionaris i d'historiadors de ciències socials i per què, una mateixa barreja a la teoria racista—geo-política—, s'ha vin-

convertit en una disciplina oficial de l'ensenyament a les Universitats de l'Alemanya feixista?

CONCEPCIO PROFESSIONAL DELS SEGLES XVI I XVIII.

LA CONCEPCIO GEOGRAFICA ES REACCIONARIA ALS SEGLES XIX I XX.

Si al segle XVI i al XVIII la tendència geogràfica en ciència social, trigada a les grans descobertes geogràfiques d'aquest període representava un pas endavant sobre les concepcions religioses de l'Edat Mitjana, als segles XIX i XX la situació ha canviat d'una manera radical. Tot sosteniment i tota difusió en les condicions actuals de la teoria geogràfica del desenvolupament de la societat s'expliquen per la comoditat que representa defensar la política o la ideologia reaccionària dirigida contra els interessos del poble. En efecte, quan es tracta d'explicar les raons del retardament des del punt de vista econòmic i cultural de l'Índia, per exemple, l'Àustràlia o del qualsevol altre país, el lector troba molt sovint l'opinió expressada particularment, clarament, en la premsa anglesa, que aquest retardament està lligat sobretot a les condicions naturals que hom pretén que són desfavorables en aquests països. Aquesta explicació serveix per a dissimular les responsabilitats dels governs i els cercles dirigents que durant anys i anys han contribuït a crear-la. Per altra banda, aquesta explicació geogràfica de la situació dels Estats i del poble ha estat calculada per a fer possible que aquesta acceptin la mediocritat de llur sort, per a crear-hi un estat d'ànim de passivitat i de predestinació a llur medi. Naturalment, és més còmode per als imperialistes de governar un poble que no té consciència de les veritables raons per les quals es troba privat del dret de sortir del seu retardament, que no pas el poble que comprèn que la raó del seu estat de retardament és l'opressió colonial.

Amb tot, però, això no és més que un aspecte de la qüestió. L'altre és que els medis reaccionaris de certs països estrangers han posat la teoria geogràfica al servei d'una política imperialista de conquesta d'un «espai vital» o de la conservació de llurs possessions colonials.

Així, l'explicació geogràfica del desenvolupament de la societat s'ha convertit ara en l'arma d'una política imperialista.

Es comprèn que el marxisme-leninisme i la seva concepció materialista de la història rebutgin l'explicació geogràfica del desenvolupament de la societat com una explicació anticientífica, utilitzada en detriment de les masses populars.

El camarada Stalin, en el seu treball «Sobre el materialisme dialèc-

tic i el materialisme històric» a fet una crítica acabada del punt de vista geogràfic sobre la vida social. El camarada Stalin ha establert que el medi geogràfic era naturalment una de les condicions permanents indispensables al desenvolupament de la societat que accelera o reté la seva marxa. La influència del medi geogràfic però,

«no és una influència determinant, car els canvis i el desenvolupament de la societat es produeixen amb una rapidesa molt més gran que els que afecten al medi geogràfic. En el curs de tres mil anys, Europa ha vist desaparèixer tres règims socials: el règim del comunisme primitiu, el règim de l'esclavatge i el règim feudal i en la part oriental d'Europa, a la U. R. S. S., n'han desaparegut quatre. Durant aquest temps, les condicions geogràfiques d'Europa no sofriren cap canvi, o si se'n produí algun, fou tan lleu, que la geografia no creu que valgui la pena enregistrar-lo. Per a que el medi geogràfic experimenti canvis de certa importància són precisos milions d'anys, mentre que amb uns centenars o amb dos milers d'anys poden operar-se àdhuc canvis de la major importància en el règim social.

De tot això resulta, però, que el medi geogràfic no pot ésser la raó principal, el factor determinant del desenvolupament social, doncs com el que permaneix invariable a través de desenes de milers d'anys pot ésser la causa fonamental a que obedeixi el desenvolupament d'allò que en el termini d'unos quantes centenars d'anys experimenta canvis radicals? (Stalin, «Qüestions del leninisme»).

Així, des del punt de vista de l'estat actual de la ciència històrica, l'explicació geogràfica del desenvolupament de la vida social no resisteix pas a la crítica, i contradiu la marxa històrica dels fets del desenvolupament de la societat i els fets històrics que no entren en els textos de Proclus de la teoria geogràfica. Des del punt de vista social l'explicació geogràfica del desenvolupament de la societat contradiu els interessos d'avantguarda de la majoria de la població dels estats moderns i, ben segur, és un obstacle al desenvolupament progressiu de la vida política i espiritual dels pobles. L'explicació geogràfica deforma el quadre real del desenvolupament històric i utilitza la ideologia i la política reaccionària dels països burgesos contra els interessos del desenvolupament lliure i pacífic dels pobles. Des del punt de vista metodològic la feblesa de la teoria geogràfica no és menys evident. Com a element determinant de la vida de la societat s'ha escollit un aspecte que té, sens dubte, una gran importància per a la vida dels homes, que no representa, però, un paper decisiu en la direcció del desenvolupament de la societat, en el grau de desenvolupament de les forces de producció de l'economia nacional, de l'estructura governamental i de la cultura de les diferents nacions. Deduir, però, les lleis del desenvolupament de la societat de

principis que de fet, no determinen pas aquest desenvolupament, estendre la influència de les condicions geogràfiques a un domini en el qual la influència desapareix gairebé completament, és renunciar a la ciència. L'explicació geogràfica del desenvolupament de la societat és, en el fons, una teoria idealista, tota vegada que ignora la base determinant de la vida dels homes, els mitjans de producció social, l'acció de les masses populars. Aquesta teoria té per centre l'acció del medi geogràfic sobre el psiquisme de l'home i, per conseqüència, fa de la direcció psíquica dels homes l'element determinant del desenvolupament de la societat.

UN NOU EXEMPLE.

LES TEORIES DE MALTHUS I DE KOVALEVSKI

Prenem un altre exemple.

La teoria que explica el desenvolupament de la societat per l'augment de la població, per la seva densitat, fa temps que és coneguda de la ciència social. En sociologia s'ha format tot una escola que dedueix totes les transformacions de la vida de la societat a base de l'augment i dels canvis de la densitat de la població.

La teoria que posa el desenvolupament de la societat sota la dependència de la població té dues branques essencials. La una, de la qual és fundador Malthus (1766-1834) estima que l'augment de la població és la causa de la seva misèria, de les seves desgràcies, de la seva pobresa. L'altra, més estesa, posa el progrés sota la dependència de l'augment i densitat de la població.

L'economista anglès Malthus afirmava que la tendència a la sobre població absoluta és inherent al conjunt del món orgànic tota vegada que els mitjans de subsistència creixen en la societat en progressió aritmètica mentre que la població creix en progressió geomètrica. Malthus, en la seva obra principal *Assaig sobre la llei de la població* diu:

«La raó fonamental i constant de la pobresa depèn molt poc o gens de la forma de govern o d'una repartició desigual dels béns. Els rics no estan en condicions de procurar treball i alimentació als pobres. Els pobres no tenen dret, doncs, d'exigir treball i alimentació als rics. (R. II, pàg. 34).»

Els mòbils socials d'aquestes concepcions reaccionàries són perfectament clars. El malthusianisme s'esforçava a justificar l'exploatació de les classes obreres en règim capitalista i de treure a les classes dirigents de la societat capitalista la responsabilitat de la misèria i de la mortalitat en el medi de la classe obrera.

Marx i Lenin han demostrat que el malthusianisme era una ideologia anticientífica i reaccionària.

«Malthus—escriu Marx en les seves teories de la plus value—es caracteritza per una profunda baixesa de pensament, baixesa que no es pot permetre més que un «pope», que veu en la pobresa humana un càstig del pecat original i que presenta aquest món com «una vall de llàgrimes i de misèria», tot tenint davant dels ulls una rica paròquia». (V. II. 1ra part).

Des del punt de vista científic, el malthusianisme no s'aguanta, puix que no hi ha a la societat cap llei absoluta de la població, sinó que, com ho ensenya el marxisme, cada sistema històric de producció té les lleis d'augment de la població que li són particulars, que tenen llur significació històrica.

L'altra branca de la teoria de la població està representada, per exemple, pels treballs de l'historiador rus M. Kovalevski, el qual en el primer volum del seu llibre *«El desenvolupament econòmic d'Europa abans de la naixença de l'economia capitalista»*, escriu:

«Les formes de l'economia nacional no es succeïxen en una ordre arbitrari, sinó que estan sotmeses a una certa llei de successió. El factor més important de llur evolució és a cada moment i en cada país l'augment de la població, la seva densitat més o menys gran». (V. I. pàg. 7).

Els exemples esmentats posen en evidència el fet que els representants de la teoria que posa el desenvolupament de la societat sota la dependència de l'augment de la població, tot partint d'un sol i igual principi, en treuen conclusions diametralment oposades. Per als uns, l'augment de la població és la causa de la misèria dels pobles, mentre que per altres l'augment de la població és la base del progrés i del benestar de la societat. Aquesta sola contradicció revela la feblesa científica d'aquestes teories.

En allò que es refereix a les dades mateixes d'aquesta qüestió és fàcil de trobar la prova de la pobresa de la teoria de la població en la llarga experiència del desenvolupament de gairebé tots els pobles i els estats contemporanis. El camarada Stalin ha formulat arguments decisius contra aquesta teoria.

En el seu treball *«Sobre el materialisme dialèctic i el materialisme històric»*, el camarada Stalin ha demostrat que l'augment de la població, a densitat més o menys gran de la població, formen part del concepte

«de les condicions de vida material de la societat».

Els homes constitueixen un element important i

«indispensable de les condicions de vida material de la societat i sense la presència d'una quantitat mínima de gent no hi pot haver vida material de la societat». (Questions del leninisme, pàg. 540).

Vista la funció important de la població com a element capital de les condicions materials de la vida dels homes, l'augment d'aquesta població i la seva densitat exerceixen una certa influència sobre el progrés o la regressió de la vida social. Aquests elements contribueixen al desenvolupament de la societat o bé al contrari el frenen. Es comprèn, també, que de la importància de la població i del ritme del seu augment depenen en certa manera la força de l'Estat i les perspectives del seu desenvolupament.

Si la densitat i l'augment de la població ocupa, però, un lloc tan important en la vida de la societat, és què això significa que aquest augment i aquesta densitat determinen la vida de la societat? A aquesta qüestió, el marxisme leninisme respon negativament.

El camarada Stalin, en refutar la teoria segons la qual l'augment i la densitat de la població són un factor determinant del desenvolupament de la societat, ha demostrat que si l'augment de la població era un element determinant del desenvolupament social, la densitat més gran de la població hauria de fer-ne obligatòriament el tipus més evolucionant del règim social. Així per exemple, Xina és un país semi-feudal i els Estats Units d'Amèrica han arribat a un estadi superior del capitalisme; i tanmateix, la densitat de la població és a Xina de 64 habitants per quilòmetre quadrat, mentre que als Estats Units no passa de 16.

A la U. R. S. S., la densitat de la població és inferior a la de Turquia (7,9 contra 22) i tanmateix, la U. R. S. S. és un puixant país socialista d'avantguarda mentre que Turquia és un règim social molt endarrerit, reaccionari i antidemocràtic... Aquestes són les inèpcies que es desprenen de la teoria segons la qual la població determina els tipus i el desenvolupament de la societat.

Així es comprèn perquè el materialisme històric declara errònia i anticientífica aquesta teoria. El camarada Stalin ha fet un anàlisi teòric acabat d'aquesta qüestió en escriure:

«Es innegable que el creixement de la població influeix en el desenvolupament de la societat, facilitant o retardant aquest desenvolupament, però no pot ésser el factor cardinal al qual obeeix, ni la seva influència pot tenir un caràcter determinant en el que fa referència al desenvolupament social puix que el creixement de la població, per ell mateix, no ens dona la clau per a explicar els motius pels quals un règim social determinat, es substitueix precisament per un determinat règim nou i no per

un altre, per què el règim del comunisme primitiu fou substituït precisament pel règim del esclavatge, el règim de l'esclavatge pel règim feudal i aquest pel règim burgès i no per uns altres qualssevol.

D'ací es desprén que el creixement de la població no és, ni pot ésser el factor cardinal en el desenvolupament de la societat, el factor determinant del caràcter del règim, de la fisionomia de la societat. (Stalin. «Qüestions del leninisme»).

La teoria, doncs, que explica el desenvolupament de la societat per l'augment i la densitat de la població inverteix les relacions reals. En lloc d'explicar l'augment de la població pel desenvolupament econòmic de la societat aquesta teoria el subordina a l'augment de la població. Per consegüent, aquesta teoria separa l'augment de la població de la seva base material essencial i el posa sota la dependència de les particularitats fisiològiques i del caràcter psíquic d'un poble, d'una tribu, d'una raça particular.

De totes les teories sociològiques modernes, la més reaccionària és la teoria racista, la qual sota la seva forma directa proclama la desigualtat natural dels homes, divideix les races en «superiors» i «inferiors» i s'esforça a donar una base als plans d'esclavatge d'uns pobles sobre uns altres.

Aquestes diferents teories del desenvolupament de la societat, la geogràfica, la de la població, sense parlar de les falses doctrines engendrades per l'imperialisme, demostren que la vella sociologia, les velles teories del desenvolupament de la societat, no han estat capaces de trobar una veritable solució dels fonaments i de les lleis del desenvolupament de les societats humanes. Les qüestions que les teories sociològiques del idealisme burguès no han pogut resoldre, han estat aclarides científicament i resoltes per la ciència marxista-leninista de la societat, pel materialisme històric.

(Acabarà)

*LA CLASSE OBRERA HA ESTAT SEMPRE
AL NOSTRE PAIS EL PUNTAL MES SOLID DE
LA DEMOCRACIA I DE LA REPUBLICA, I AVUI
LA UNITAT DE LA CLASSE OBRERA ES UNA
NECESSITAT IMPERIOSA, PUIX QUE SENSE
ELLA NO ES CONCEB LA UNITAT DE TOTES
LES FORCES REPUBLICANES I DEMOCRATI-
QUES.*

(Del manifest del P. C. d'Espanya del
15 d'agost del 1946.)

AMADEU BERNADO

CONTRIBUCIO A LA HISTORIA
DEL PROLETARIAT HISPANIC

La primera vaga general d'Espanya.

Barcelona, juliol de 1855.

V

En el nostre quart article d'aquesta història de la primera vaga general d'Espanya vam deixar els vaguistes i la ciutat de Barcelona fortament impressionats del míting del Portal de l'Àngel i de la manifestació que va tenir lloc després a la Casa la Ciutat.

Es per això que el dimecres dia 4 de juliol «El Barcelonés», un bon tros optimista, deia el següent:

«Por fin, parece terminado el conflicto que en todo el día de ayer y hoy ha tenido en alarma a todas las clases de nuestra población.

A las nueve y media de la noche ha sido devuelta al pueblo la bandera que ayer les fué recogida en la calle del Hospital, y parece que ha vuelto a concedérseles el derecho de asociación. Los grupos se van dispersando la plaza de la Constitución sigue ocupada por la Milicia y todo sigue tranquilo.»

No tots els elements de la burgesia opinaven com el diari progressista. La majoria qualificaven els actes d'aquella tarda

como una violència, com un desacatament intolerable a la llei, com un abus, com una crisi d'autoritat inaguantable.

Així, contra allò que alguns creien i esperaven, el dimecres, tercer dia de la vaga, fou un dia de profunda preocupació per a les autoritats civils i militars. Entre els treballadors, les esperances no eren pas més bones, sobretot després de l'arribada de vaguistes d'Igualada que van informar de la manera que actuava el tinent coronel senyor Miguel de Resa en aquella vila, la qual havia ocupat militarment i tractava com si fos una ciutat presa a l'enemic.

Les mesures preses per l'exèrcit, autoritat civil i milicians després de l'atemptat contra la família Godó eren vexatòries per al conjunt del proletariat igualadí i injustes en absolut.

El tinent coronel De Resa havia fet públic un ban que deia així:

«En vista del lamentable desorden ocurrido en el día de hoy en una fábrica de esta villa, y dispuesto como estoy a hacer cumplir las prevenciones que el Excelentísimo señor Capitán general de este Ejército y Principado tiene dictadas, con el objeto de evitar conflictos y que la mayoría de los operarios a quienes me dirijo principalmente no se dejen alucinar por pérfidas sugerencias, cuyo fin debe ser de todos conocido, y en uso de las facultades de que estoy revestido, hago saber:

Artículo 1.º. Las fábricas continuarán abiertas como hasta ahora, sin que fabricantes ni operarios puedan alterar en lo más mínimo la tarifa acordada en 23 de enero del presente año, si bien con el aumento de dos maravedís por cana que recientemente se han concedido por el Excelentísimo señor general segundo cabo de esta provincia.

2.º. Si alguno contraviniere a lo dispuesto en el artículo anterior, incurrirá en las penas marcadas en el bando de 21 de junio próximo pasado, adicional al de 30 de mayo último.

3.º. Para las reclamaciones a que se consideren acreedores los fabricantes y operarios, acudirán a mi autoridad, que es a quien compete dirimir las.

4.º. Quedan prohibidos los grupos de más de seis personas, y como en virtud de las disposiciones anteriores, los operarios deben entregarse a sus habituales trabajos, queda encargada la fuerza de la Milicia ciudadana de disolverlos.

5.º. Confío que la sensatez y cordura de las clases a que me dirijo no darán lugar a que el orden se altere en esta pacífica población, obligándome a tomar medidas del mayor rigor.

Igualada, 2 de julio de 1855. El teniente coronel, comandante general, Miguel de Resa.»

La tarda del dia 3, el malestar i el disgust dels obrers igualadins va augmentar en saber-se que havia estat detingut el vicepresident de la Societat obrera local, acusat de complicitat i fins i tot d'ésser l'instigador de la mort del matrimoni Godó. Els treballadors d'Igualada van considerar aquesta detenció com una injúria a tota la classe obrera i com la demostració dels fins que perseguien les autoritats en prendre mesures excepcionals.

AUTORITAT EN CRISI

Tor feia preveure, a les primeres hores del dia 4, que hom era lluny del restabliment de la tranquil·litat a Barcelona i a la seva província. Heus ací com descriu la situació d'aquell matí «*El Barcelonés*», menys optimista que la nit del dia abans:

Durante la mañana reinó la misma agitación; los trabajadores recorrían las calles con la bandera sin ademán hostil; no obstante, había otros que obligaban a que cesasen los trabajos de las tiendas y talleres de varios artes y oficios. El paso de la plaza de la Constitución ha quedado interceptado para el público.

En la misma mañana hubo reunión de los comandantes de la Milicia y alcaldes de barrio en el palacio de S. E. el Capitán general, para adoptar medidas a fin de restablecer la tranquilidad pública.

Se decía que toda la Corporación del Excelentísimo Ayuntamiento había presentado la dimisión.

A las tres de la tarde, al toque de llamada, se volvieron a reunir los batallones de la Milicia Nacional en sus respectivos cuarteles.»

«*La Corona de Aragón*», diari de la tarda, afegia el següent:

«Todo continúa en el mismo estado. El Ayuntamiento ha hecho dimisión.»

I més avall:

«Acabamos de asistir a una numerosa reunión que se ha celebrado en el fuerte de Alarazanas, entre las autoridades civiles y militares, los comandantes de la Milicia, los individuos del Ayuntamiento, de la Diputación, alcaldes de barrio, jefes del Ejército y otras personas notables.

Se ha decidido nombrar una comisión que escuche a los obreros y vea si son aceptables, para en todo caso acordar lo más conveniente.»

El mateix diari de Victor Balaguer donava en la seva edició del dia 5 els detalls que segueixen sobre la reunió celebrada a les Drassanes:

«En la reunión que tuvo lugar ayer y de que ligeramente dimos cuenta en la última hora de nuestro periódico, tuvimos ocasión de observar que los más bellos, más nobles y pundonorosos sentimientos animan a nuestras autoridades, a los individuos de la Diputación y del Ayuntamiento, a los comandantes de la Milicia, a los jefes del Ejército, a los alcaldes de barrio, a todos en fin. Todos en esta ocasión han merecido bien de Barcelona.

En dicha reunión se habló por parte de algunos muy claro, sin rodeos ni ambages; todos cuantos tomaron la palabra se manifestaron animados de verdadero valor cívico, dispuestos a morir si era necesario para sostener y defender la propiedad, la libertad individual y el orden.

El Sr. Chufresa (don Angel), que fué uno de los que tomó la palabra, se lamentó con tanta oportunidad como energía del descuido, de la indiferencia con que se había mirado siempre la cuestión fabril, más grave y de más importancia de lo que muchos creían, y se extendió sobre los medios que pudieran haberse puesto en práctica para evitar el actual conflicto, diciendo que debía recaer entera la responsabilidad sobre los que, pudiendo, no habían con tiempo evitado la crisis.

La cuestión, dijo un digno comandante de la Milicia, es ya de buenos y malos. Tiremos una línea divisoria. Los buenos que se pongan a un lado y que sepamos así quiénes son los malos. Agotemos todos los medios de conciliación, enhorabuena; oigamos lo que piden, veamos lo que desean, atendamóles en todo lo que sea justo y legal; pero si son exigentes, si nos quieren imponer leyes, si nos amenazan, entonces obremos con decisión y energía. Que la

autoridad militar nos encuentre a su lado para defender a todo trance la libertad; que los honrados vecinos de Barcelona sepan que moriremos mil veces para sostener el orden.

En idéntico sentido se expresaron el señor subinspector de la Milicia y los demás comandantes, y de iguales deseos se manifestaron animados los señores individuos de la Diputación, del Ayuntamiento, los jefes del Ejército y y los alcaldes de barrio.

Bien, muy bien. En todos ellos vimos sinceridad, buena fe, deseo firme de salvar la libertad y sostener el orden. A todos en general y en particular les damos las gracias en nombre de Barcelona.

La idea que emitimos ayer de formar un Jurado, parece que ha sido bien recibida, pues que varios han venido a ofrecernos su apoyo para llevar a cabo nuestro proyecto.

Tenien raó els que parlaven de dimissió d'autoritats. El primer que va dimitir fou el governador civil, senyor Franquet. També ho va fer el capità general, senyor Zapatero. A aquest van seguir-lo tots els regidors, excepte quatre. Va haver-hi dimissions a la Milícia Nacional, entre elles, la del comandant de l'artilleria, senyor Franco. A les dimissions van seguir les reiterades demandes d'aplicació de mesures enèrgiques fetes pels elements més representatius de les forces econòmiques i polítiques de la ciutat, la qual cosa vol dir que tots els sectors de la burgesia catalana, s'aixecaven contra els treballadors, els uns sense amagar-ho gens i els altres amb sentimentalismes hipòcrites que no donaven cap satisfacció a les legítimes aspiracions de la classe obrera, ben moderades tanmateix.

Les dimissions de les autoritats i les demandes dels que exigien una política de mà forta foren telegrafades a Madrid el mateix mati del dia 4. Per la «Gaceta» del dia 6, ens assabentem que el Govern va acceptar només la dimissió del senyor Ciril Franquet, amb l'expressa recomanació que continués exercint el càrrec fins que arribés a Barcelona el seu substitut, el brigadier Ignasi Llasera i Esteve. El general Zapatero va rebre comunicació ratificant-lo en l'exercici d'un càrrec des del qual, ensems que servia d'allò més bé els interessos de la burgesia fabril catalana agradava als moderats, la qual cosa feia tant de goig general al O'Donnell com estalviava maldecaps al general Espartero, el qual de president del Consell de ministres només en tenia el nom.

Mentre a Barcelona era esperada la resposta del Govern respecte les dimissions presentades, a l'Ajuntament es va celebrar una reunió a la qual van assistir els delegats de les associacions

obrers. Després de molt discutir, hom va prendre l'acord que aniria a Madrid una comissió mixta formada per obrers i representants de les corporacions oficials per tal d'entrevistar-se amb el Govern i mirar de trobar solució a un problema cada vegada més complicat per la tossuderia dels fabricants, força ben atats per la carlinada més o menys disfressada que es movia dintre el partit moderat del sinistre Narvaez.

El mateix dia al vespre van sortir en direcció de Madrid els obrers Jon Alsina, Pere Francès i Joaquim Molart. Va quedar convingut que l'endemà, dijous, sortirien en posta els obrers Joan Bertran i Agustí Bonanda, als quals acompanyarien el regidor senyor Pons, el comandant de sapadors de la Milícia senyor Cerdà i el diputat provincial senyor Creus.

A darrera hora del dimecres, una nova alarma havia sembrat el pànic a Barcelona. Hom deia que, després d'haver-se sumat a la vaga gran nombre d'artisans i petits oficis que no ho havien fet el dilluns, en el moment d'esclatar el conflicte, ho farien, a partir del dijous, els fadrins forners, amb la qual cosa Barcelona es quedaria sense pa. Aquest rumor es barrejava amb un altre tal vegada més versemblant com era el que deia que, havent-se observat relaxació en la disciplina dels milicians nacionals durant els tres dies que durava la vaga, el general Zapatero volia saber fins a quin punt podia comptar amb la seguretat d'aquella força ciutadana, per la qual cosa, en ús de les facultats que havia rebut del Govern, estava disposat a dissoldre-la per tal de no presenciar familiaritats com la de la nit del dimarts en ocasió de la manifestació del retorn de la famosa bandera de la plaça del Pedrò.

Fent-se resó d'aquests rumors deia «*El Barcelonès*»:

«No ocurre novedad. Los grupos son insignificantes, y fuertes patrullas de nacionales recorren la ciudad. Con todo, hay alguna inquietud para mañana, pues se teme no se cierren las panaderías, a muchas de las cuales ha intimado la orden alguna mano oculta para que no abran y no expendan pan.

Ignoramos si las comisiones de los obreros han conferenciado con las autoridades, y en cuanto al toque de llamada de esta tarde parece ha sido para saber si la autoridad puede contar con la Milicia para la conservación del orden, a la que ésta, advertida por fin, de que son más los manejos carlistas, que la cuestión industrial lo que motiva las tristes ocurrencias de estos últimos días, ha contestado afirmativamente.»

Per un diari de Madrid, no molt afecte al duc de la Vie-

tòria, ens assabentem d'una altra versió que hom donava en els cercles polítics de la capital sobre l'actitud de la Milícia Nacional a Barcelona. La premsa de Madrid, la qual, com hem anat veient, havia adoptat un to més enèrgic que el dels periodistes de Barcelona, perquè s'ho mirava de més lluny i no corria el perill que suposa tenir un poble tirat al carrer, es va fer ressò de les notícies més greus i va denunciar des del primer moment l'aplicació de mesures de guerra. El rumor del qual es feia vehicle aquesta vegada era aquest:

«Dícese que el Capitán general, señor Zapatero, al ver que crecían los grupos, y al tener noticias de los crímenes que en algunos puntos se habían perpetrado, llamó a los comandantes de la Milicia Nacional para saber hasta qué punto podía contar con la fuerza ciudadana para restablecer el orden. La respuesta de los comandantes fué que ellos estaban prontos a morir al lado de la autoridad, *pero que no contaban con los nacionales para sujetar al pueblo*. Entonces, el general Zapatero, en la convicción de que disparando un tiro habría una colisión sangrienta y de dudosos resultados, retiró las tropas a los fuertes y dejó consultar al Gobierno en la confianza todavía de que las autoridades populares podrán calmar los ánimos.»

Tanmateix, el problema era greu. A l'actitud ferma del naixent proletariat català s'afegien les vacil·lacions de la petita burgesia liberal, que es creia victoriosa després de la revolució del 1854. Tots aquests dubtes només podien afavorir la política reaccionària del general O'Donnell per compte del qual treballava el general Zapatero en declarar-se en conflicte amb la Milícia Nacional.

No avancem, però, els esdeveniments. Abans de veure què va ocórrer amb la Milícia Nacional hem de veure què va passar a Madrid i Barcelona mentre la delegació dels vaguistes catalans pledejava davant d'Espartero la causa de l'associació dels treballadors de Catalunya i d'Espanya tota.

Es el que veurem en el pròxim número.

AQUESTES CARACTERISTIQUES DE COMBATIVITAT I FERMESA DELS COMUNISTES SON POSADES INTEGRAMENT AL SERVEI DE LA DEMOCRACIA I DE LA REPUBLICA. SI BE FRANCO LES TEN, AMB RAÓ, ELS REPUBLICANS I ELS ANTIFRANQUISTES SINCERS HAURIEN DE FELICITAR SE, EN CANVI, QUE LA CAUSA REPUBLICANA COMPTI AMB UN PARTI D'AVANTGUARDA INSPIRAT EN LA TEORIA DEL MARXISME-LENINISME-STALINISME, RECOLZAT EN LA CLASSE OBRERA I LES FORCES MES ACTIVES DEL POBLE, TREMPAT EN EL FOC DE LA LLUITA I CAPAC DELS MES GRANS ESFORÇOS I SACRIFICIS; UN PARTIT QUE MARXA ENDAVANT I OBRE LA BRETXA EN L'ASSALT DE LA DICTADURA FRANQUISTA

(Del manifest del P. C. d'Espanya del
15 d'agost del 1946).

ENTORN DE LA CONFERENCIA DE LA PAU.

Ambicions sense limits en matèria de reparacions

La «Pravda» del 5 de setembre publica l'article següent de B. Izakov, corresponent particular del periòdic a la Conferència de la Pau.

En el transcurs de la discussió de les reparacions italianes a la Conferència de París, hi ha hagut qui ha intentat discutir els drets imprescriptibles de la Unió Soviètica, les reivindicacions de la qual, a l'eguard d'Itàlia, es limiten no obstant a la modesta suma de 100 milions de dòlars. No cal ésser un expert en matèria de finances per constatar el caràcter moderat i magnànim d'aquestes demandes de reparacions que no representen més que una part insignificant dels danys causats a la U.R.S.S. pels ocupants feixistes. Després d'una sèrie de debats, molt animats els representants de la Unió Soviètica reeixiren a refutar els atacs llançats per la delegació australiana i altres, contra les legítimes reivindicacions de la U.R.S.S.; l'article en qüestió del projecte del tractat de pau fou enterament aprovat per la comissió econòmica per la qüestió d'Itàlia.

A la llum d'aquest debat encara recent, hom es sorprén a la lectura dels documents que sobre les reparacions han estat distribuïts als membres de la Conferència. Després d'haver malgastat llur eloquència per demostrar que 100 milions de dòlars representen una càrrega superior a les forces econòmiques d'Itàlia, certs advocats recents d'aquest país, allarguen, avui, les mans amb avidesa vers les reparacions italianes. Es ben bé una ambició que no té limits, allò que reflexen els documents redactats per certs Estats del bloc anglo-saxó.

La llista d'aquest documents debuta pel memorandum de la delegació britànica les demandes de la qual en matèria de reparacions italianes s'eleva a la xifra gigantesca de 1 mil 880 milions de lliures esterlines (més d'onze mil milions de dòlars). Dit altrament, les deman-

des de reparacions italianes presentades per la Gran Bretanya són 110 vegades superiors a les de la Unió Soviètica. I és interessant remarcar que el dany material directe, infligit a les possessions britàniques per les forces armades italianes, està evaluat per propi Govern anglès a 30 milions de lliures esterlines solament (de les quals, 29 milions de lliures representen els danys infligits a l'illa de Malta).

Quins són doncs els elements que componen la xifra enorme de les reparacions demanades per la Gran Bretanya? La part de molt lluny la més important d'aquest montant—1.780 milions de lliures esterlines—està constituïda, simplement, per les despeses militars del pressupost britànic. Amb l'ajut de càlculs singularment complicats (inventant per exemple la noció «home-any» que significa el servei militar d'un home durant un any) han descobert que 14% exactament de totes les despeses militars de la Gran Bretanya han estat engollides per les operacions contra Itàlia. És aquesta suma la que avui els anglesos exigeixen de l'economia italiana.

Altres demandes de reparacions han estat igualment presentades per alguns petits Estats americans les ambicions dels quals estan en proporció inversa de llurs dimensions.

Heus ací, per exemple, la minúscula República de Costa Rica que reclama 141,9 milions de dòlars, xifra, que depassa de la meitat les demandes de reparacions de la U.R.S.S. Seria molt interessant conèixer quins són els perjudicis soferts per Costa-Rica com a conseqüència de les operacions militars d'Europa, d'on es trova suficientment allunyada i en les quals llur exèrcit no prengué part en absolut.

Buscant justificar llurs ambicions els autors del memorandum de Costa-Rica, presenten arguments que hom no pot per menys que prendre's en broma. Heus en ací uns quants:

«Detenció i mantenció de ciutadans de països enemics presentant un caràcter perillós; reforçament de guarnicions militars per tot el país; adquisició d'armament; baixa de les entrades governamentals conseqüència de la cessació de l'importació de diverses mercaderies, cessació motivada pel desordre del comerç marítim; modificació de preus a l'exportació de mercaderies essencials per l'economia nacional»; més lluny, entre altres «desperfectes de guerres» soferts per Costa-Rica, es parla de les despeses de mantenció de les representacions suplementàries a l'estranger que l'estat de guerra feia necessàries. La República de Costa-Rica vola doncs, que les reparacions serveixin per pagar el seu aparell diplomàtic desmesuradament engrosit.

Però tot això no és pas tot. El memorandum de Costa-Rica compta amb aquesta declaració sorprenedora:

«Concernent Itàlia, el Govern de Costa-Rica té el dret d'indemnitarse del dany greu, sofert pel fet que el balzell Fella fou enfonsat prop del dock de Punta-Arenas. Vist l'indret on el balzell enfonsà i la dificultat que això representa per l'accés al port, aquest es trova greument perjudicat així com les seves instal·lacions. L'obstacle constituït pel balzell ha desviat el corrent marítim d'una tal manera que mina els fonaments de la ciutat; per altra banda, el canvi de direcció del corrent ha format un banc de sorra que no para de créixer i que amenaça fer baltar el nivell del mar al voltant del dock».

Misterioses corrents marítimes i bancs de sorra van íntimament lligats, segon sembla, al problema de les reparacions. Hom no pot ima-

ginar-se fàcilment quins fantàstics arguments poden emprar-se per justificar afany de rapinya.

Exactament poc serioses són les demandes de reparacions, formulades per la República Dominicana, El Salvador, Honduras, Guatemala i certa altres Estats.

Entre els danys infligits a l'Egipte, figuren, els subsidis del Govern egipcià a les escoles i als hospitals italians, així com als «ciutadans italians necessitats». Per altra banda, el memoràndum presentat per l'Egipte parla de «recuperar les lliures italianes que es posaren a la circulació en l'oasis de Siwah durant l'ocupació».

L'exemple de Mèxic demostra amb una claredat molt particular fins on pot arribar la golafreteria de certs Estats.

A l'estil d'un usurier declarat, Mèxic afageix un interès de 6% a les summes inicials de reparacions que demana.

Es interessant notar l'actitud dels delegats brasilers que fan grans discursos a la Conferència demanant un tracte generós envers Itàlia. Encara, però, que no podent indubar cap motiu, el Brasil demana també reparacions de la part d'Itàlia, el montant exacte de les quals calla amb el fi de no sorprendre ningú.

Hom no sap en que reposen els càlculs dels Estats del bloc anglosaxó referent a l'obtenció de les reparacions italianes. Es més que evident que Itàlia no està en mesura de satisfer llurs ambicions il·limitades. Sembla però, que aquestes pretensions ridícules formen part del pla prosseguit per les forces que busquen dominar Itàlia enterament i reduir-la econòmicament a la servitut. No està pas exclòs tampoc, per altra banda, que presentant demandes desmesurades de reparacions hom hui exercir una pressió sobre països tals com Iugoslàvia i Romania que han sofert l'ocupació italiana i formulen a l'esguard de l'antic agressor reivindicacions incontestablement ben fondataes.

Hom veu ara on van les maniobres polítiques prosseguides per certs països entorn del problema de les reparacions.

DOCUMENTS

Manifest del Partit Comunista al poble espanyol

Espanyols:

FA un any els partits republicans a l'exili, en interpretar els anhels del poble espanyol van reafirmar les institucions de la República i van donar vida al Govern que presideix el doctor Giral.

El Govern republicà venia a donar una direcció política unitària al moviment antifrancista, a reforçar la fe i la confiança de milions d'espanyols en el proper enderrocament del franquisme, a ajudar el desenvolupament de la lluita contra Franco a l'interior del país.

L'activitat del Govern republicà, sostinguda també per la gran tasca realitzada per la Direcció del Partit Comunista d'Espanya, i particularment i per la nostra camarada Pasqualina, tendent a mobilitzar les masses democràtiques de tot el món a favor del poble espanyol, ha obtingut resultats considerables, ha assolit el reconeixement de vuit Estats i l'establiment d'agents oficials en d'altres.

Ha repercutit, poderosament també a l'interior d'Espanya, on el poble segueix les gestions del Govern exiliat amb el més gran interès i entusiasme.

Es ben visible l'augment de la combativitat de les masses en les importants vagues llurades pels obrers de Catalunya, Galícia, Euzkadi, Andalusia, Madrid i Llevant; per les manifestacions de dones registrades a València i d'altres punts; per les accions heroiques dels guerrillers i per les protestes creixents contra el terror en diferents llocs d'Espanya.

Aquesta situació determina l'evolució cap el camp de l'oposició antifrancista de gent que, per conservadurisme, per timentes a les conseqüències d'un canvi polític havien sostingut fins ara el règim actual.

L'isolament dels elements falangistes arriba ja a tal punt, que sectors de l'Església, de l'Exèrcit i els terratinents i financers en els quals Franco confiava, amb justa raó, se senten alarmats i van a la recerca d'una solució franquista sense Franco.

Es tracta per llur part, sota la capa de la monarquia borbònica, que tanta de crims i d'indignitat havia emparat tradicionalment al nostre país, de cobrir la podridura i les racres del feixisme.

AL COSTAT DEL GOVERN I DE LES INSTITUCIONS DE LA REPUBLICA. CONTRA LA CAPITULACIO

QUESTA crítica situació del règim franquista es manifesta, d'una manera que no dona lloc a dubtes, en la violenta reacció dels seus òrgans de propaganda contra el Govern de la República i el seu President, contra la mobilització antifranquista de les masses democràtiques de tot el món i contra aquella que a l'interior del país abandonen el vaixell franquista a la deriva.

Es manifesta així mateix en la feroç ofensiva llançada per les forces de repressió franquista contra les heroiques Agrupacions Guerrilleres, les quals el feixisme vol anihilar a tot preu; s'expressa en el redoblament del terror al qual paga una tremenda contribució de sang el nostre Partit, els homes del qual, com Cristino García i Ramon Via són, per llur fermesa i valor, un exemple viu de patriotisme republicà i de fidelitat a la causa del poble.

Franco i la Falange fan esforços desesperats per tal d'impedir l'enderrocament que s'inicia. Voldrien evitar que el proper mes de setembre el Govern republicà es presenti novament davant l'O.N.U. per a reclamar la justícia que el poble espanyol mereix i que cada cop és més difícil negar-la-hi. Voldrien que l'alt tribunal internacional es trobés, en lloc d'un front compartit, capaç d'inspirar confiança i garantia, davant l'espectacle de la impotència i la desunió republicana. Això permetria als advocats de Franco a l'O.N.U. de justificar llur política de «no intervenció» en el problema espanyol, la qual constitueix en la pràctica un ajut efectiu al règim feixista.

Agents de l'imperialisme anglès, d'una manera ben orquestrada, servint-se adhuc d'elements capituladors i covards que militen en el camp republicà, pressionen a l'interior d'Espanya i a l'exterior, prop de les forces republicanes i obreres per tal de provocar-hi la divisió, aconseguir el suicidi de les institucions republicanes i l'autodissolució del Govern Giral.

Els que volen salvar el feixisme i la reacció han inventat la mentida monstruosa que el Govern republicà ES UN OBSTACLE PER A LA SOLUCIO DEMOCRATICA DEL PROBLEMA ESPANYOL i es pronuncien per altres «fórmules» que en la pràctica deixarien la solució reduïda a un simple canvi de façana.

Els patrocinadors d'aquestes «fórmules» afirmen que Franco no cedirà mai el Poder al Govern republicà i que per consegüent aquest ha de desaparèixer per a donar pas a un «Govern de transició» que organitzi un «plebiscit».

Quina mena de «Govern de transició» és, però, aquest que es preconitza? El poble espanyol ja ha vist aquesta «fórmula» aplicada en d'altres països: un Govern que burli les aspiracions populars, un Govern que perpetui la dominació feixista i reaccionària a Espanya. Grècia és l'exemple més típic. A Grècia els imperialistes anglesos hi han dividit el Moviment de Resistència; hi han donat naixença a un «Govern de transició» que en seguir una política de tipus hitlerià ha mantingut

en peu les organitzacions terroristes feixistes, mentre perseguia ferotgement les forces populars. Un Govern que per mitjà d'unes eleccions il·legals i preparades va portar una majoria feixista i reaccionària al Parlament; Govern que manté encosa la guerra civil d'un extrem a l'altra del país i que ara prepara un «plebiscit» com el que se'n va vol imposar als espanyols per a consagrar la restauració de la monarquia.

Si algun Partit o Organització, qualsevolga que sigui llur significació; si algun home polític del camp republicà fa seva aquesta política traïdora als interessos d'Espanya i de la República, i particularment als de la classe obrera, encara que cobreixi amb pomposes frases «patriòtiques» i fins i tot «republicanes» la seva capitulació incorrirà en una tremenda responsabilitat històrica, de la qual haurà de respondre al seu dia davant del poble.

Perquè aquesta política seria la continuació del terror feixista i la guerra civil crònica seria sang i més sang, més gana i més misèria per al poble.

Davant d'aquestes maniobres de capitulació el Govern de la República ha fixat la seva posició en declarar que:

«...el problema espanyol ha de resoldre's amb la desaparició del règim franquista, l'anul·lació de Falanga i la immediata restauració de la República... No acceptem situacions transitòries o solucions intermitges i molt menys les propulem».

El Partit Comunista, en saludar aquesta afirmació considera que no és suficient la declaració del Govern. Que cal que els Partits i les Organitzacions republicanes i obreres es manifestin sense equívocs al costat del Govern republicà, per la unitat, per la República i contra tota «fórmula» de capitulació i de compromís amb el franquisme, tant-se val el nom amb què se la vulgui dour.

EL PARTIT COMUNISTA PROPOSA ALS PARTITS I ORGANITZACIONS REPUBLICANES I OBRERES D'ENTRAR EN CONVERSACIONS PER TAL DE PREPARAR UNA DECLARACIÓ COMUNA QUE ENS COMPROMETI SOLEMNEMENT DAVANT EL POBLE ESPANYOL I L'OPINIÓ INTERNACIONAL A DEFENSAR LES INSTITUCIONS REPUBLICANES, A REFORÇAR LA UNITAT ANTIFRANQUISTA I A VIVIFICAR L'ACCIO I LA RESISTÈNCIA A L'INTERIOR DEL PAÍS, AIXÍ COM LA CAMPANYA MUNDIAL CONTRA EL REGIM DE FRANCO; UNA DECLARACIÓ EN LA QUAL ENS COMPROMETEM A LLUITAR UNITS, SENSE SEPARAR-NOS FINS A RESTAURAR ... REPUBLICA A ESPANYA.

L'ANTICOMUNISME I L'ESPERIT DE CLAUDICACIÓ VAN JUNTS

EL Partit Comunista considera necessària una declaració solenne dels Partits i Organitzacions, perquè desgraciadament no tota tenen, fins ara, una posició ferma i neta per la unitat i contra el compromís amb el franquisme.

Són conegudes les manifestacions d'homes del camp republicà en les quals es defensa d'una manera oberta el «plebiscit», el «Govern de transició» i s'ataca amb un braç que no han emprat mai contra Franco

l'avantguarda de la República i de la democràcia espanyola, el Partit Comunista. En aquesta ocasió, com sempre l'anticomunisme va de parella amb l'esperit de capitulació, amb les maniobres i les intrigues contra el poble.

Estem segurs que si els elements que s'inclinen cap a la capitulació mireu sin menys a Londres i més a Espanya, lluitarien per la unitat de tots els republicans i antifranquistes sense excepció, lluitarien pel manteniment del Govern i les institucions republicanes, no per llur autoeliminació.

El Partit Comunista denuncia una vegada més, públicament, les greus conseqüències de la política anticomunista i d'abandonament de les institucions republicanes, política que compromet greument el futur d'Espanya i que de prevaler significaria la perllongació de la reacció i la guerra civil.

En canvi, si els republicans ens mantenim units entorn del Govern, qualsevol intent franquista i reaccionari de «Govern de transició» o de «plebiscit», mancat de tot ajut popular estarà condemnat al fracàs i seria el començament del fi del règim franquista.

Aquest és un moment en què homes i partits han de donar la veritable mesura de llur fermesa republicana i de llur fe en el triomf. Tots han de comprendre que si s'intensifiquen els atacs i les maniobres per a fer flaquejar la voluntat republicana no és perquè la nostra victòria sigui inaccessible i llunyana, sinó al contrari, perquè la situació del règim de Franco és tal que només la divisió dels republicans i la deserció per part d'aquests de llurs deures envers l'Espanya poden retardar l'enderrocament de la dictadura feixista.

Si resistim i restem fermes i units i ajudem el nostre poble en la seva lluita la victòria no es farà esperar!

PER LA UNITAT OBRERA, PER UNA AMPLIA COALICIO ANTIFRANQUISTA

EL Partit Comunista allarga altra vegada la seva mà fraternal als camarades del Partit Socialista i de la C. N. T., independentment de la tendència a que pertanyin i els crida a establir i reforçar els llaços més sòlids de la unitat entre els Partits i Organitzacions de la classe obrera.

La classe obrera ha estat sempre al nostre país el puntal més sòlid de la democràcia i de la República. I avui la unitat de la classe obrera és una necessitat imperiosa, puix que sense ella no es concep la unitat de totes les forces republicanes i democràtiques.

El deure del moment és clar, clar i clar. Cal unir entorn al Govern de la República, TOTES LES FORCES ANTIFRANQUISTES, QUALSEVOLGA QUE SIGUI LLUR SIGNIFICACIO, DES DE LA DRETA FINS A L'ESQUERRA, QUE COINCIDEIXIN EN LA NECESSITAT DE RESTABLIR AL NOSTRE PAIS LA LLIBERTAT I LA DEMOCRACIA AMB LA FORMACIO D'UNA VERITABLE COALICIO NACIONAL ANTIFRANQUISTA.

Cal enfortir cada vegada més el Govern de la República i prestar-li un adjut actiu i combatent que FACILITI LA INCLUSIO EN EL GOVERN DE REPRESENTACIONS DE TOTES AQUELLES FORCES QUE EN SI

TUAR-SE SINCERAMENT EN EL TERRENY DE LA LLUITA ANTIFRANQUISTA, ACEPTIN LA LEGITIMITAT REPUBLICANA COM EL MARC LEGAL EN QUE ES PARA LA CONSULTA MITJANCANT LA CUAL EL POBLE ESCOLLIRA LLIUREMENT LA MENA DE REGIM I GOVERN QUE VULLGUI DONAR-SE EN DEFINITIVA.

En aquests moments cal la més ampla unitat, UNITAT I VOLUNTAT DE RESISTIR, DE NO CAPITULAR, DE ROMANDRE UNITS EN EL COMBAT FINS AL RECORRAMENT DE LA REPUBLICA DEMOCRATICA!

Les masses obreres, republicanes i antifranquistes no han de deixar-se influir pel desànim i el descoratjament dels capituladors.

Es cert que aquells que preconitzen formes de claudicació ho fan amb el pretext d'evitar sofriments al poble. Totes les capitulacions han estat fetes amb la invocació del mateix pretext i han provocat molts més sofriments i molta més sang que la continuació de la lluita. Amb el pretext d'evitar sang fou lliurada Austrí i Txecoslovàquia a Hitler, capitulà França, traïda pels seus dirigents de llavors. Amb el pretext d'evitar sang Casado consumí la seva traïció que tantes vides, sang i sofriments han costat al nostre poble.

El poble espanyol pagaria terriblement cara una nova capitulació. Per tal d'impedir-ho, el Partit Comunista crida tots els Partits i homes polítics, tots els espanyols a unir-se entorn del Govern i les institucions republicanes, a resistir, a lluitar, puix que els sacrificis que encara ens queden per fer per a abastar la victòria sobre el franquisme ne seran res comparats amb els que hauríem de suportar si en l'instant suprem ens manqués el coratge per a seguir endavant.

PER LA CREACIO D'UN CONSELL CENTRAL DE LA RESISTENCIA A L'INTERIOR DEL PAIS

ELS agents de la reacció intenten presionar el Moviment de la Resistència, a l'interior amb falses promeses de solució per a induir-lo a què retiri el seu ajut al Govern i a les institucions republicanes.

Seria per a ells un gran avantatge poder dir que és LA RESISTENCIA qui demana l'anomenada FORMULA DE TRANSICIO i que el Govern de la República ha d'inclinar-se davant les EXIGENCIES DE L'INTERIOR.

No descancem les dificultats que s'interposen en el camí de l'Aliança Democràtica. El Partit Comunista sap, tant com el que més, els sacrificis que són necessaris per a posar en peu un veritable Moviment de Resistència, puix que som nosaltres els que des del dia següent de la transició derrota de la República hem organitzat la lluita activa contra Franco i Falange i hem sostingut la necessitat de mantenir una resistència enèrgica, tal com mentre els altres sectors es manifestaven per la passivitat.

Els interessos del poble i de la República demanen, però, de l'Aliança Democràtica una actitud cada vegada més ferma i resolta en l'organització de la lluita unida contra Franco.

Cal posar en peu un ampli Moviment de Resistència, ple de com-

batividad i d'audàcia, capaç de clavar cops enèrgics i decisius al règim feixista.

Per a aquest fi, cal establir el principi d'UNA SOLA DIRECCIÓ POLITICA SUPREMA DE LA LLUITA, com ha estat fet a tots els països que han passat per situacions semblants. I aquesta direcció suprema cal que sigui el GOVERN DE LA REPUBLICA.

Això planteja davant del Govern la necessitat de dedicar una atenció enorme als problemes del desenvolupament de la Resistència i de donar-li un ajut sostingut i creixent en tots els ordres.

Cal assolir que l'Aliança Democràtica, en unió d'organitzacions de resistència com la A.F.A.R.F., les Agrupacions Guerrilleres, la Unió d'Intel·lectuals Lliures, les organitzacions de la joventut i les forces antifranquistes basques, catalanes i gallegues siguin la base per a la constitució d'un CONSELL CENTRAL DE LA RESISTENCIA que es lliuri amb abrandament a organitzar i promoure la lluita antifranquista sense pal·liatius ni vacil·lacions. I que aquest Consell Central de la Resistència actuï SUBORDINAT i en CONTACTE ESTRET amb el Govern republicà.

Els Partits i Organitzacions antifranquistes hem de sembrar d'organismes de resistència i d'unitat tots els recons del país, hem d'agrupar-hi milers i milers d'homes i dones per tal de fer que la lluita es generalitzi i ens menï a la victòria.

El Partit Comunista considera que només així, amb una política resolta de lluita, aconseguirem aixecar un veritable Moviment de Resistència que és encara débil que tots els antifeixistes, però, tenen interès a estendre i desenvolupar.

Es cert que la resistència no compta encara amb les assistències que han tingut els Moviments de Resistència d'altres països, a base d'armes i diners llançats per avió. Malgrat tot, però, es possible lluitar.

Es evident, també, que en aquest ordre el Govern republicà ha de fer molt més del que fa. Per a això cal, però, abans tot que les forces de la Resistència s'orientin francament pel camí de la lluita i barrin els corrents de passivitat i d'espera.

SEGUIM EL CAMI DE LA LLUITA

ELS antifeixistes espanyols cometriem un error greu si creguéssim que només l'acció internacional pot bastar-nos per a assolir el triomf. Hem de simultanejar la més enèrgica activitat internacional amb la més enèrgica resistència interior. Què en fóra de diferent la situació del nostre problema si darrer el Govern aparegués davant el món un sòlid i combatiu moviment de resistència interior! No podem oblidar que la justícia, per a prosperar, cal que estigui basada i sigui ajudada per la força. I aquesta força que existeix ja, nosaltres podem i hem d'organitzar-la ràpidament.

Els comunistes estimem i l'experiència ho demostra que un Consell Central de la Resistència estaria avui en condicions, si s'ho proposa fermament, de desfermar al país un gran moviment de protesta; una onada de vagues parcials, de lluites i manifestacions contra la fam i la misèria, contra el terror, per la llibertat dels presos, per les llibertats democràtiques.

Les vagues registrades darrerament a Catalunya, a Euzkadi, a Astúries, a Galícia, a Andalusia, a Madrid igual que les manifestacions de València i Sevilla demostren que aquestes accions són perfectament realitzables.

Un Consell Central de la Resistència podria promoure i desenvolupar accions de lluita al camp contra els lladres falangistes, contra l'explo-
tació de què són víctimes els pagesos i els treballadors agrícoles per part dels elements del règim.

Podria també realitzar una enorme tasca de propaganda antifran-
quista clandestina per a desenmascarar davant l'opinió els crims dels
franquisme, per a orientar i organitzar el poble.

Tot aquest conjunt d'accions POSSIBLES crearien una situació in-
sostenible per al règim i determinaria, junt amb l'acció exterior, la seva
ràpida caiguda.

Aquest és el camí que els antifranquistes tenim davant nostre; lluitar
per a reconquerir la República, per a derrotar el franquisme i tallar els
corrents de capitulació.

VOLEM UNA POLITICA DEMOCRATICA, REPUBLICANA I ESPANYOLA

El Partit Comunista lluita per a donar a la situació d'Espanya
una solució d'acord amb la voluntat i els anhelos democràtics
i republicans del nostre poble.

Entenem que la República ha de mantenir, una vegada restablerta,
les més estretes relacions d'amistat i de col·laboració política i econò-
mica amb els Estats Units, Gran Bretanya, França, la U.R.S.S. i amb tots
els països democràtics.

Ens aixequem, però, amb la més enèrgica resolució, contra tot in-
tent de fer del nostre país un satèl·lit de qualsevol imperalisme, una
base estratègica i econòmica de qualsevol potència: contra l'actitut
d'aquells que, amb l'argument del *fatalisme geogràfic* es manifesten
disposats a servir dòcilment els dictats de l'estranger.

VOLEM UNA POLITICA DEMOCRATICA, REPUBLICANA I ES-
PANYOLA. I per tal de conquerir la possibilitat de realitzar-la sobre
una Espanya lliure de Franco i Falange preconitzem la unitat de tots
els espanyols patriotes i antifranquistes en una vasta coalició nacional.

Només demanem a les Nacions democràtiques que ens ajudin amb
la imposició de sancions econòmiques i polítiques al règim de Franco,
fills del nazisme i del feixisme i que reconeguin el Govern de la
República espanyola i li prestin llur assistència per a accelerar la lluita
a l'interior d'Espanya.

El Partit Comunista afirma la seva fe i la seva confiança absoluta
en l'alliberació d'Espanya, en el futur democràtic i republicà del no-
stre país. Estem completament segurs que, siguin els que siguin els
obstacles que s'interposin en el nostre camí res ni ningú no podrà
robar al poble espanyol el seu dret a viure una vida lliure i inde-
pendent.

Cap voluntat, cap concurs honorat no ha d'ésser rebutjat en aquesta
lucha. Cap idea, cap creença cap interès legítim no ha d'ésser ferit.
Només Franco i Falange han de témer la voluntat popular i demo-
cràtica, puix que només va dirigida contra ells.

EL PARTIT COMUNISTA AVANTGUARDA DE LA REPÚBLICA I DE LA DEMOCRACIA

El Partit Comunista crida tots els espanyols democràtics i antifranquistes a rebutjar les maquinacions anticomunistes que només han reportat i poden reportar catàstrofes a Espanya. El Partit Comunista és l'avantguarda de la República i de la Democràcia. Si l'odi feixista s'escarnissa tan particularment contra nosaltres és perquè els comunistes som els més fermes i audaces defensors de la causa republicana, el més decidits partidaris de la unitat antifranquista. El nostre antifranquisme és actiu i combatent; estimula els més nobles sentiments d'heroisme i d'amor a la llibertat en el poble i rebutja la covardia i la capitulació. Aquestes característiques de combativitat i fermesa dels comunistes són posades integralment al servei de la democràcia i de la República. Si bé Franco les té, amb raó, els republicans i els antifranquistes sincers hauríem de felicitar-se, en canvi que la causa republicana compti amb un Partit d'avantguarda inspirat en la teoria del marxisme-leninisme-stalinisme, recolzat en la classe obrera i les forces més actives del poble, triomfal en el foc de la lluita i capaç dels més grans esforços i sacrificis; un Partit que marxa endavant i obre la breia en l'assalt de la dictadura franquista.

Es pot coneguda la nostra voluntat, moltes vegades reiterada, de col·laborar amb tots els republicans, amb tots els antifranquistes en l'obra comuna de construir una Espanya democràtica on hi hagi pa, llibertat i cultura per al poble.

Cridem a la lluita a la valenta classe obrera espanyola; els camperols, les dones els joves, el poble en general, per dir-los que cal seguir els exemples de Mauthausen i del Ferrol, els exemples de les heroiques i indomables Agrupacions Guerrilleres; el camí gloriós traçat amb llur sacrifici pels herois nacionals Cristino García i Ramon Vía.

Cridem els militars patriotes a unir llur esforç al del poble i a retirar llur ajut al franquisme que va fer d'Espanya un vassall hitleric i que impedeix que el nostre país representi internacionalment el paper que li correspon per la seva importància i per la seva història.

Multipliquem les vagues i les accions de lluita de tota mena contra el franquisme.

Unim-nos tots enfront de la claudicació, per la República i per la Democràcia.

Reviurem el foc sagrat de la resistència antifranquista.

Cerquem en el nostre poble la força per a portar a cap els combats decisius.

Recolzem amb totes les nostres forces el Govern i les institucions republicanes.

Abaixa el règim terrorista de Franco i Falanga!

Viva la República!

EL COMITE CENTRAL DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPAÑA.

15 d'agost del 1936.

Amb motiu del seu 51 aniversari, el P. S. U. de C. felicita Juan COMO- RERA, secretari general del nostre Partit

Aviui el company Joan Comorera, secretari general del nostre Partit, compleix cinquanta un anys.

En aquesta ocasió, el Comitè Central del P.S.U. de C., en nom de tots els militants, adreça la més fraternal salutació, la cordial estima i adhesió increbantable al cap dirigent i guia volgut del nostre Partit.

Avui, en expressar-li el sincer afecte i profunda admiració que senten per ell tots els militants del Partit, renouem la promesa de continuar el combat contra Franco i Falange, per a menar-lo fins al final victoriosa. Sota el seu guiatge el P.S.U. de C. es mantindrà fidel als principis marxistes-leninistes-stalinistes. Treballarà d'una manera conseqüent per a assolir la unitat combatent de totes les forces obreres, republicanes, democràtiques i de tots els patriotes antifranquistes de casa nostra; per a refermar encara més els lligams que ens uneixen al gloriós Partit Comunista d'Espanya; per a consolidar la unitat combatent de tots els pobles hispànics; per a esclafar els enemics del nostre poble, Franco i el seu règim i els agents de la capitulació i de la traïció.

Sota el seu guiatge portarem a terme les tasques unitàries i combatents que han de donar dies de benestar i de felicitat a Catalunya, estretament agermanada amb els altres pobles d'Espanya.

Aquest serà el millor homenatge que els militants del Partit, agrupats entorn del seu Comitè Central, ofrenaran en el seu 51 aniversari a la vida de lluitador, de patriota i de revolucionari del secretari general del nostre Partit company Joan COMORERA.

**EL COMITE CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA
UNIFICAT DE CATALUNYA.**

París, 5 de setembre del 1946.

Entrevista acordada pel Generalíssim STALIN al senyor A. WERTH, corres- ponsal del "Sunday Times" a Moscou

El Generalíssim STALIN respon a les preguntes que el senyor Alexandre WERTH, corresponsal a Moscou del diari londinenc «Sunday Times», li fa en el curs d'una entrevista que li fou acordada, i aclara les inquietudes dels pobles, pronunciant-se contra els provocadors de guerra i xantage atòmic.

(Nota de la R.)

Creieu en la realitat del perill d'una «nova guerra» sobre la qual actualment hi ha tantes converses irresponsables a tot el món? Quines mesures caldria prendre per a impedir la guerra si és que existeix un tal perill?

Jo no crec en el perill real d'una «nova guerra». Són principalment els agents dels serveis d'informació militars i polítiques, així com llurs escassos amics civils, aquells que propaleu els rumors d'una «nova guerra». Aquests rumors els són necessaris, encara que només sigui per:

a) Intimidar, amb l'espantall de la guerra, alguns polítics ingenus entre llurs «adversaris» i ajudar així llurs Governos respectius a arrencar més concessions a aquests «adversaris».

b) Obstaculitzar durant un temps la disminució dels pressupostos de guerra en llurs països.

c) Frenar la desmobilització de les tropes i, d'aquesta manera, impedir un augment ràpid de l'atur forçós en Hurs països.

Cal fer una distinció molt clara entre aquests rumors d'una «nova guerra» que hom fa circular avui i el perill real d'una «nova guerra» que no existeix en l'hora actual.

Creieu que la Gran Bretanya i els Estats Units creen a consciència l'«encerclament capitalista» de la Unió Soviètica?

No crec que el medis dirigents de la Gran Bretanya i dels Estats Units poguessin realitzar l'«encerclament capitalista» de la Unió Soviètica encara que s'ho proposessin, la qual cosa, de totes maneres, no puc afirmar.

Tornant al discurs ja poc pronunciat pel senyor Henry Wallace, és que la Gran Bretanya, l'Europa occidental i els Estats Units poden estar segurs que la política soviètica a Alemanya no es convertirà en l'instrument d'objectius russos dirigits contra l'Europa occidental?

Considero exclosa la utilització d'Alemanya contra l'Europa occidental i els Estats Units d'Amèrica. I la considero exclosa, no sols perquè la Unió Soviètica està lligada per un tractat d'assistència mútua contra l'agressió alemanya amb la Gran Bretanya i França i amb els Estats Units per les decisions de la Conferència de les tres grans potències a Potsdam, sinó també perquè la política que consist a utilitzar Alemanya contra l'Europa occidental i els Estats Units significaria que la Unió Soviètica renunciava als seus interessos nacionals fonamentals.

Parlant clar, la política de la Unió Soviètica en allò que es refereix a la qüestió alemanya, consisteix en la desmilitarització i la democràtització d'Alemanya, la qual cosa al meu entendre constitueix una de les més importants garanties per a l'establiment d'una pau sòlida i duradora.

Què penseu de l'accusació segons la qual la política dels partits comunistes dels països de l'Europa occidental es «dictada per Moscú»?

Considero que aquesta acusació és absurda i emmanllevada a l'arsenal en fallida de Hitler i Goebels.

Creieu en la possibilitat d'una cooperació duradora i amistosa entre la Unió Soviètica i les democràcies occidentals, a despit de l'existència de divergències ideològiques i en una «emulació amistosa» entre els dos sistemes dels quals ha parlat Wallace en el seu discurs?

Sense dubte ho crec!

Crec que quan la delegació del partit treballista va venir a Moscú van expressar la vostra confiança en la possibilitats d'establir relacions amistoses entre la Unió Soviètica i la Gran Bretanya. Què es allò que podria ajudar a l'establiment d'aquestes relacions que tan ardentment desitgen amples masses del poble britànic?

Estic realment convençut de la possibilitat de relacions amistoses entre la Unió Soviètica i la Gran Bretanya. L'establiment de tals relacions contribuiria considerablement al reforçament dels lligams polítics, comercials i culturals entre aquest països.

Creieu que la retirada el més ràpidament possible de totes les tropes americanes de Xina sigui una necessitat vital per a la pau futura?

Sí, ho crec.

Creieu que el monopoli de fet del qual disposen els Estats Units en el domini de la bomba atòmica constitueix una de les amenaces principals per a la pau?

No crec que la bomba atòmica sigui una força tan seriosa com alguns polítics tenen tendència a creure. Les bombes atòmiques estan destinades a intimidar aquells que tenen els nervis febles, però

no poden decidir la sortida d'una guerra perquè aquestes bombes són absolutament insuficients per a arribar a aquest objectiu.

Es cert que el monopoli de la possessió del secret de la bomba atòmica representa una amenaça encara que existeixen almenys dos remedis:

a) El monopoli de la possessió de la bomba atòmica no pot durar molt de temps.

b) La utilització de la bomba atòmica serà prohibida.

Creieu que a mesura que la Unió Soviètica avançarà en el camí cap el comunisme, no disminuiran les possibilitats d'una cooperació pacífica amb el món exterior en allò que fa referència a la Unió Soviètica? Es possible ble el «comunisme en un sol país»?

No dubto que les possibilitats d'una cooperació pacífica, no sols no disminuiran, sinó que poden àdhuc augmentar. El comunisme en un sol país es perfectament possible, particularment en un país com la Unió Soviètica.

«Quaderns del Comunisme»
acceleraran el procés de bolxevit-
zació del nostre P. S. U. de C. I en
bolxevitzar-se i en la mesura que va
reeixint, el nostre Partit serveix al
nostre poble, esdevé el seu Partit
nacional. Per això tenim raó quan
afirmem que Catalunya serà, en
definitiva, el que sigui el P.S.U. de C.

Joan COMORERA

PREU DEL NUMERO :
Catalunya: 3 Pessetes (*)
França: 20 Francs
Amèrica: 0'30 Dollars

(*) El producte de l'interior és per
l'ajut al moviment clandestí de
Catalunya